

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-studentene
5. årgang — Nr. 1
Februar 1980

STUDENT-IDRETT?

Se midtsidene.

Tromsø-
studenter
på
Grønland

●
Se side 8

Invasjonen
i
Afghanistan

●
Se side 9

Lands-
omfattende
husleie-
aksjoner

●
Se side
3, 4 og 9

FILM-
ANMELDELSE:

Blikk-
trommen

●
Se side 5

Diskrimineres
hovedfags-
studenter
ved opptak
til Ped.sem?

●
Se siste side

Fagkritikk

På eit Hovudallmøte før jul blei det vedteke å starte ein fagkritisk skriftserie/arkiv ved Universitetet i Tromsø. Studentutvalet og Delegatgruppa til NSU skal gje økonomisk støtte. Denne skriftserien tek utgangspunkt i miljøet ved Institutt for samfunnsvitenskap. Det er her dana ei fagkritisk gruppe med ein representant frå kvart av dei 3 fagområda, filosofi — samfunnsvitenskap — historie, som skal stå for administreringa av serien. Meininga er at slike grupper også skal bli dana ved andre fag/institutt kor det er grunnlag for fagkritisk verksemd.

Intensjonen med denne serien er i første omgang å distribuere nokre av dei eksamensoppgåvene som blir skrevne. Men også andre artiklar med fagkritisk siktepunkt er av interesse. Då fagkritikk ikkje er noko presist omgrep og då vi vil definere denne serien breitt,

vil vi gje følgjande stikkord for å presisere fagkritikk: Grunnlagsproblematikk generelt, vitenskapsteori, fagpolitikk, kjønnsproblematikk, pensumkritikk. Vi voner ein slik serie kan vere tenleg til å styrke det fagkritiske arbeidet generelt, men også hjelpe studentar til å orientere seg i faget sitt.

Det første nummeret er komen og fleire nummer er på veg. Første bidrag kjem frå Peter Arbo og er mellomfagsoppgåva hans i samfunnsvitenskap (Gruppa for samfunnsplanlegging og lokalsamfunnsutvikling) og har tittelen «Utkant studiet» «En kritikk av populistisk analyse og strategi».

Av innhaldet kan vi nemne at Ottar Brox sine tidlegare studiar av Nord-Noreg er utgangspunktet for analysen. Då Brox baserer seg på teoriane til Fredrik Barth (Den

generative modellen) og landbruksøkonomen Chayanov sin «peasant teori», blir oppgåva i stor grad ei grunnlags teoretisk drøfting av desse teoriane. Men oppgåva har også, eit breiare siktepunkt og som stikkord kan ein seie at ho er ein marxistisk kritikk av det faglege innhaldet i, og dei politiske implikasjonen av populismen si forståing av utkantproblematikken spesielt og forståinga av kapitalismen meir generelt.

Denne oppgåva blir å få kjøpt på stand ved ISV eller ved å vende seg til underskrivarane. Vi voner at dei som har eksamensoppgåver, artiklar som kan vere av almen interesse tek kontakt med oss.

Lars Inge Terum, Filosof
Rune Hagen, Historie
Erik-Oddvar Eriksen
Samfunnsvitenskap

Legger vi skjønnheten under vann?

Det er sjelden man ser en slik vakker billedbok, og når teksten dertil er saklig og klar — så kan vel leseren egentlig ikke forlange mer. Jeg tenker her på Leif Ryvarden og Per J. Tømmerås. bok om Alta — Kautokeino-vassdraget. Bildene er faktisk så pene at de også påvirker tekstlesningen slik at den kanskje ikke blir så kritisk som NVE's utbyggere gjerne så det.

Leif Ryvarden som er bokas hovedforfatter, har selv bodd flere år i Alta og er botaniker av yrke. Når bokas billedredaktør, Per J. Tømmerås, dertil er zoolog, så er det ikke til å undres over at naturen selv, med alle sine både små og store skapninger — blomster, dyr og mennesker, dominerer innholdet. Og hvorfor ikke? Vi hører jo ellers nok om både kilowatt og teknikk. Det er bare godt at naturens egen betydning en gang får komme fram i lyset, uten hensyn til reguleringsplaner og andre trusler.

Jeg liker denne boka, og finner heller ikke noe vesentlig å utsette på den. Det eneste måtte være prisen, — for dyr er boka om Alta — Kautokeino-vassdraget,

nærmere 150 kroner. Men dyrebar er jo også elva som vi bør verne.

Noen vil nok savne en orientering om dagens situasjon på slutten av boka — om utbyggingsplanene og dramatikken både i Stilla og med hensyn til de samiske rettighetene. Fra forlagets side svarer man at hovedtanken først og fremst har vært å lage en bok om livet langs elva, slik det har vært og er, og ikke en bok om diskusjonen «vern eller ikke vern av vassdraget». Jeg synes det er en riktig tanke, for skal man først begynne å forklare stidighetene omkring reguleringsplanene — noe man gjerne bør gjøre — så trengs det minst en egen bok bare om det for at alle sider av saken skal belyses.

Slik boka er nå, forteller den om elva som om ingenting truer den — kun hvordan vassdraget er og hvem som nyttiggjør seg det. Så får enhver selv vurdere hva og hvem elva er viktig for — dyrene, plantene, menneskene eller til produksjon av elektrisk kraft.

Leif Ryvarden/
Per J. Tømmerås:
Alta — Kautokeino-vassdraget.
Universitetsforlaget.

Framdriftsplan for Studentavisa

Studentavisa kommer ut fire ganger i vårsemesteret. Hvert nummer er planlagt å komme ut med 12 sider.

Planen over deadline og utgivelsesdato er ikke endelig fastsatt, men i grove trekk kommer den til å se slik ut:

Nr. 2-80: deadline 21/2 utg. dato: 6/3.
Hovedoppslag: Den inter-

nasjonale kvinnedagen, studentøkonomi.

Nr. 3-80: deadline 15/4 utg. dato: 29/4.

Hovedoppslag: (foreløpig ikke bestemt).

Nr. 4-80: deadline 8/5 utg. dato: 22/5.

Hovedoppslag: (foreløpig ikke bestemt).

Deadline for neste nr.: 21. februar

Vi ser helst at innlegg til avisa skrives på maskin. De må ikke være over 60 linjer. Om du har et bilde eller enn annen illustrasjon til artikkelen din, er det fint. Vi er svært takknemlig for tips om ting du mener vi bør ta opp i avisa. Du kan skrive til oss (Søndre Toll-

Hvor er vi?

Søndre Tollbugt. 7 b, 4. etg. Tlf. nr.: 81 715.

Adressen og telefonnummeret til Studentutvalgets kontor, som dessuten brukes jevnlig av NSU-delegatgruppa, Studentavisas redaksjon, Studentidrettslaget og Studentersamfunnet er VIKTIG A HUSKE FOR ALLE STUDENTER.

MERK — endring av kontortid:

Mandag 10-14.

Onsdag 9.30-10.30 og 16.00-19.00.

Torsdag 14-16.

Studentutvalgets lokaler er i Søndre Tollbugt. 7B, 3. etg. Telefonnummer: 81 715.

Tildeling av støtte til studentaktiviteter

Studentutvalget har innstillet på følgende fordeling av støtte-midlene for høsten 79. Innstillingen er godkjent av Samskipnaden. Organisasjoner som ikke har mottatt pengene kan hente dem på samskipnaden.
Kristent forum: 800.
Fiskerifaglig forum: 1000.
Populistisk arbeidsgruppe (PAG): 1100.
Universitetet SV: 1100.
Tromsø målungdom: 1500.
Studentersamfunnet: 2500.

Søknad om støtte fra Studentenes Undervannsklubb ble ikke anbefalt da søknaden kom alt for seint.

SØKNADSRISTEN FOR VÅRSEMESTERET ER 15. MARS.

bugt. 7b) eller kontakte Randi, Fritz eller Pål over telefon 80 801 linje 15.

Søknadene sendes Studentutvalget. Vi gjør oppmerksom på at vi etter krav fra Samskipnaden vil innskjerpe at de som søker leverer inn søknad innen fristen og legger ved budsjett for den periode det søkes for og regnskap og årsmelding for siste periode. Organisasjonene må også oppgi størrelse slik at vi bedre kan vurdere stønadsbehovet.

Studentutvalget

Bli du sur

sur av å lese Studentavisa! Synes du den ikke holder mål når de sammenlikner den med de andre studentavisene? Da vil vi bare gjøre deg oppmerksom på at Studentavisa har en elendig økonomi. Vårt budsjett er på rundt 60.000 kroner, og både vi som sitter i redaksjonen og andre studenter som kommer med avisstoff, jobber helt gratis. Til sammenlikning kan vi nevne at Stud-Vest får 250.000 kroner i året, og at redak sjonsmedlemmene får kroner 1.088 i måneden. Og de kan honorere artikler og bildestoff.

Med de dårlige økonomiske tidene som gjør dype innhogg i studentøkonomien, mener vi at det i allefall på sikt er nødvendig at slike tidskrevende verv blir gitt et minimum av økonomisk kompensasjon. Eller skal det være slik at det bare er studentene med klassebakgrunnen i orden som skal drive studentpolitikk? Vi bare spør!

Skapt i reklamens bilde

Dette er overskriften for tema-kvelden som Kristent Forum arrangerer onsdag 27/2. Vi ønsker å ta opp spørsmålet om reklameformidler et betenkelig syn på menneske og samfunn.

Reklamekonsulent Chr. Ringdal og sosiologstudent Stein Erik Kruse holder innlegg. Ringdal vil vurdere spørsmålet ut fra et bransjesynspunkt og Kruse vil betrakte problemet i et kristent perspektiv.

Tid: Onsdag 27/2 kl. 19.30.
Sted: Kantina i Kjærbygget.

Vinter...

STUDENTAVISA I TROMSØ

Organ for Tromsø-
studentene

5. årgang - Nr. 1 - februar 1980

Redaksjon:
Pål Christensen (ansv.)
Irene Kulleseid
Fritz Breivik
Helen Knoph Larsen
Randi Jacobsen (ansv.)
Einar Pedersen
Tormod Olsen

Adr. Søndre Tollbugt. 7b, Tromsø
Tlf. 81715.

Studentavisa er organ for studentene ved Univ. i Tromsø og kommer ut ca. en gang i måneden.

Redaksjonen er valgt på Sos. Fronts politiske grunnlag.

Trykt i 1500 eks.

Trykt i Dagbladet «Tromsø»

Lands- omfattende husleie- aksjoner

Når dette blir lese, er det aksjonar i gong i Oslo og Bergen — aksjonar som går ut på ikkje å betale inn husleiga for studentboligane til samskipnadane.

I desse dagar diskuterast det rundt om på studentbyane i Tromsø om også vi skal følge aksjonen. Det er kvar ein skild leigebeuar som er med på å ta denne viktige avgjerda.

For å repetere: Krava som alle organisasjonane til dei utdanningssøkande er samde om, er at staten må gje løyvingar til lån og stipend, som kompenserer den reelle nedgangen i studentane sin økonomi. Reduksjonen i kjøpekrafta til studentane ser ut til å bli 10 % frå sommaren -78 til sommaren -80. I tillegg krev vi at den siste auka i lånerenta frå 7,5 til 8,5 % blir trekt attende og at staten gjev høgare løyvingar til samskipnadane. Dei fleste studentane er samde i desse krava. Det som er meir usikkert er kor stor grad av semje det er om husleigeboikott som aksjonsform.

Vi vil streke under at denne aksjonen ikkje er meint å ramme dei lokale samskipnadane. Den er retta inn mot staten, for å få staten til å vedstå seg ansvaret for at studentar og skoleelevar skal ha råd til gjennomføre ei høgare utdanning. Dette heng nøye saman med målsettinga «lik rett til utdanning». For at alle samfunnsgrupper skal ha høve til å ta ei høgare utdanning er det ein føresetnad at lån og stipend ligg på eit slikt nivå at ein ikkje er avhengig av økonomiske stønad frå pengesterke foreldre for å finansiere ho.

Men korleis skal vi få til ei effektiv aksjonsform som rammer staten direkte? Slik studentvelferda er organisert i dag, er dette ikkje mogeleg utan at vi går vegen om samskipnadane. Kantineboikott, undervisningsboikott, resolusjonar og demonstrasjonar er andre tenkelege aksjonsformer. Men åleine er det svært lite som tyder på at desse kan tveke noko verkeleg press på dei som har ansvaret for den økonomiske situasjonen studentane er komne opp i. Å betale husleiga inn på ein sperra konto ser ut til å vere ein meir effektiv aksjonsform for å få positive reaksjonar frå staten.

Representantar for administrasjonen seier at det er fare for at samskipnaden går konkurs, viss studentane ikkje betaler inn husleiga. Sjølv sagt kan samskipnadane bli ramma økonomisk. Men det er verd å hugse at dette er ein bort i mot landsomfattande aksjon, som er samordna med omfattande informasjonsarbeid overfor staten og opionien. Spørsmålet om konkurs vil då vere aktuell for alle studentsamskipnadane og berre viss staten ikkje reagerer positivt. Staten er dessutan største kreditoren til samskipnadane, og det blir i tilfelle staten som må kreve konkursar. I så fall blir staten sittande med det direkte ansvaret for at studentane har ein stad å bu — eit ansvar dei ikkje kan sjå bort frå. Trass i alt er det naudsynt for å drive høgare lærestadar, at det finst studentar der, og at desse studentane har ein stad å bu og noko å leve av.

For første gong ser det ut til å bli ein landsomfattande husleigeaksjon, retta mot staten, frå studentar og andre utdanningssøkande si side. Viss studentane i Tromsø og går til aksjon, slik dei har gjort andre stadar, er det ein reell sjans for at vi kan lykkast. Det er signal som tyder på at Kirke- og Undervisningsdepartementet arbeider med ei oversikt over kva det vil koste å innfri studentkrava. Vi trur vidare at det er stor forståing i leilinga på universiteta og i andre kretsar for at studentane er komne ekstra uheldig ut økonomisk dei to siste åra.

I denne situasjonen ser vi særst alvorleg på at ein student ved Universitetet i Tromsø får slippe til i kringkastninga og advare mot aksjonen før den er diskutert og noka avgjerd er fatta i studentanes eigne organ. Avvis alle slike freisnader på å splitte oss! Vi oppmodar til husleigeaksjon, men la oss få ein grundig diskusjon blant studentane på førehand.

I tilfelle det offentlege reagerer i løpet av denne månaden, slepp vi husleigeaksjonar i Tromsø. Viss ikkje, er vi førebudd på å gjennomføre aksjonen. Med samla oppslutning og skikkeleg fordeling av arbeidet, har vi sjansar til å vinne fram!

DET GÅR MOT

husleieboikott fra 2. mars

Det er ennå ikke tatt endelig stilling til om studentene i Tromsø skal følge opp husleieaksjonene som er satt i gang i Oslo og Bergen, men vi tar vel neppe mye feil når vi tipper at svaret på spørsmålet om å gå til husleieboikott blir et klart ja også her i byen. Når denne avisa kommer ut, vil første runde med leieboermøter være avviklet og uravstemninga blant beboerne på studentbyene være i full gang.

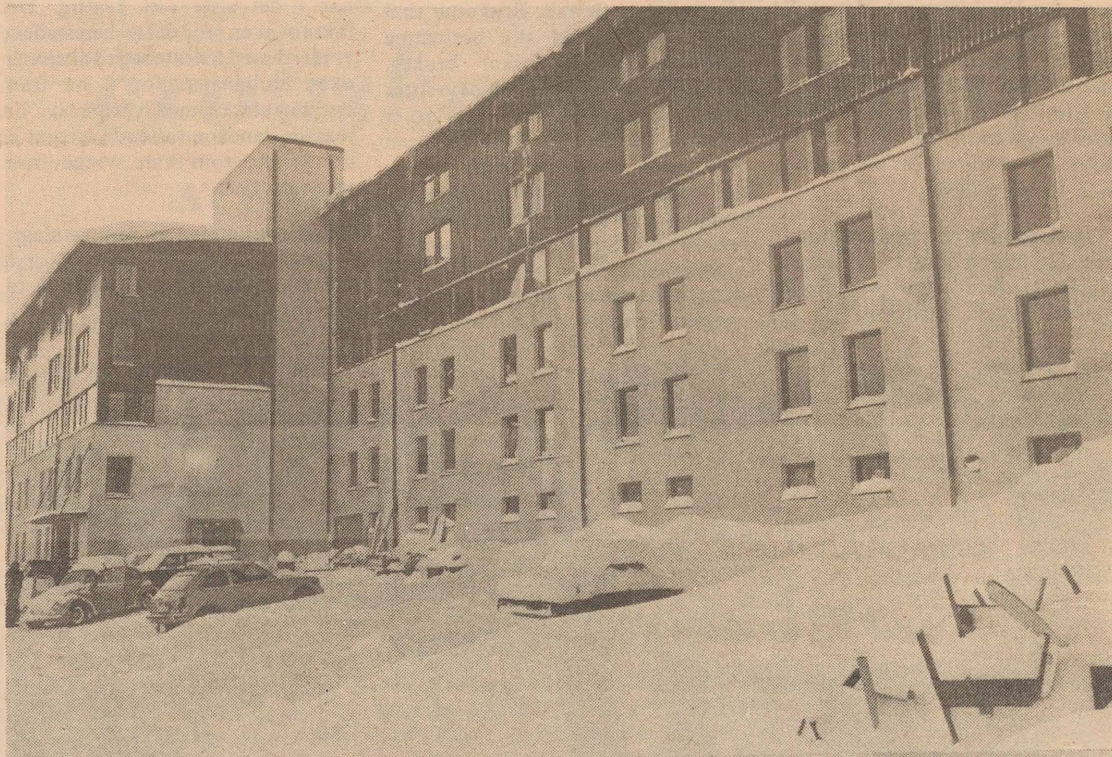
Husleieaksjonen kommer selvfølgelig opp på hovedallmøtet den 14. februar, men resultatet av uravstemninga vil neppe være klart til da. Endelig vedtak om aksjon eller ikke blir fattet på leieboermøter på de enkelte studentbyene innen 20. februar. Den sentrale aksjonskomiteen, som ble valgt før jul, har gått inn for at minst 75% av de spurte må være enig i boikott for at det skal settes i verk noen aksjon.

Begge de to universitetspolitiske grupperingene, NKS og Sosialistisk Front er for å sett i gang aksjonen. Det eksisterer imidlertid uenighet på spørsmålet om det er ny eller gammel leie som skal betales inn på sperra konto. Sos. front går inn for å betale ny leie for å understreke sterkest mulig at aksjonen ikke er retta mot Samskipnaden, men mot staten. Man ønsker derfor ikke å fokusere på selve husleieøkninga, men på at studentene ikke får kompensert utgiftsøkningene i form av høyere lån og stipend. Etter det Studentavisa har grunn til å tro, vil det neppe bli store konfrontasjoner på dette spørsmålet, fordi hverken NKS eller Sos. front er interessert i å trumfe i gjennom en politikk på tvers av et stort mindretall.

Presentasjonen i massemedia og utviklinga i opionien vil ha stor betydning for utfallet av aksjonen.

Det er derfor svært viktig at studentene står samlet utad. Forhåpentligvis slipper vi å oppleve flere opptredener i stil med det den tidligere studentrepresentanten i Samskipnaden Per Arnold Dyrkoren presterte forleden. Han tok i NRK avstand fra husleieaksjonen fordi Samskipnaden kom til å bli truet av konkurs hvis studentene betaler husleia på sperra konto.

Spørsmålet om konkurs blir utvilsomt viktig dersom situasjonen tilspisser seg. Det kan komme til å fungere som en avsporing fra hva saken egentlig gjelder, og kan sikkert bidra til at det blir vanskelig å vinne forståelse for aksjonen blant de ansatte i Samskipnaden. Etter Studentavisas mening er imidlertid en god studentøkonomi på sikt helt avgjørende for arbeidsplassene i Samskipnaden, så mulighetene for å få støtte fra de ansatte burde være til stede.

Midlet er husleieboikott, men aksjonen er retta mot staten ikke mot Samskipnaden.

NSU-nytt

av Inger Johanne Samuelsen,
Delegatgruppa i NSU/Tromsø

Referat fra landsstyremøtet 17. november 1979.

Tariffaksjonen 1980: Landstyremøtet vedtok en støtteerklæring til tariffaksjonen 1980, og de krav den reiser til tariffoppgjøret i 1980. Landsstyret oppfordrer studentene til å gi aksjonen politisk og økonomisk støtte, og å støtte opp om eventuelle aksjoner og streiker omkring oppgjøret, for på den måten å vise sin solidaritet med arbeidernes kamp.

Husleieaksjonen:

Arbeidet med planlegginga av eventuelle aksjoner var hovedpunktet på landsstyremøtet. Det var enighet om å fortsette arbeidet, støtte opp om og få i gang lokale

aksjonsgrupper, og gå ut med mer informasjon i aviser og på løpesedler. Det er viktig å få fram at aksjonen ikke er retta mot Student-samskipnadene, men mot Statsbudsjetten og studentenes generelle forverrede økonomiske situasjon.

Universitets- og Høgskolesaker:

Landsstyremøtet vedtok en uttalelse til KUD om utvidelse av eksamenslova.

Gradsending på HF-fakultetene er nå i ferd med å bli innført i Oslo og i Bergen, og etter en lang kamp mot studietidsnedkorting til cand. mag. graden, og vektallssystem, kan landsstyret bare beklage reformen.

Det er nå virkelig viktig å kjempe imot at det samme skjer på SV-fakultetene. I Tromsø er det vedtatt studietidsnedkorting til cand. mag. studiet, men her er samfunnsvitenskap unntatt.

Internasjonalt: Landsstyremøtet vedtok en protest mot den tiltakende undertrykkinga av opposisjonelle i Tsjekkoslovakia. 29. mai -79 blei 10 personer innen Charta -77 og VONS (kom. til forsvar av uskyldig forfulgte) arrestert. 6 av dem blei dømt til langvarige straffer, etter rettsaker som blei ført bak lukkede dører.

Protesten blei sendt til den tsjekkiske ambassade og som pressemelding.

SOSIALISTISK FRONT: Husleieaksjon mot hvem?

Statsbudsjettet for 1980 samt opphevinga av prisstoppen innebærer en alvorlig forverring av de utdanningssøkendes økonomi. En reallønnsnedgang på 10% på 2 år, betydelig økning i husleiene og økning av kantinepriser er noe av det som møter oss ved inngangen til -80 åra.

Spørsmålet om motaksjoner og der-

med aksjonsformer har i stor grad blitt aktualisert.

Husleiestreik er den aksjonsform som først og fremst er blitt diskutert. På bakgrunn av dette synes det nødvendig å diskutere nærmere hva som kjennetegner selve aksjonsformen. Hvem er vår motpart og hva kan vi vente oss av en konfrontasjon?

Rett kravene mot inntektsida.

Husleiestreik er et av de få kampmidler studentene rår over som det er knyttet økonomiske sanksjoner til. På bakgrunn av dette er det derfor naturlig at vi tyr til denne aksjonsformen. Andre aksjonsformer som f.eks. kantineboikott, undervisningsboikott, underskriftskampanjer, resolusjoner o.l. vil trolig ha liten effekt hver for seg, i tilfelle må de brukes som supplement.

Husleiestreik er ikke noe uproblematisk kampmiddel, det har tidligere erfaringer til fulle vist. Utover de rent praktiske sidene, oppslutning o.l. er det «treffsikkerheten» som utgjør det største problemet. Tidligere husleiestreiker har oftest vært innrettet mot utgiftssida, prisen på studentbyene, d.v.s. studentsamskipnadene. Imidlertid er det ikke samskipnadene som fastsetter rammen for bevilgningene, det er det staten gjennom KUD som gjør. På bakgrunn av dette har det gjentatte ganger blitt understreket at en husleiestreik må rettes mot staten, ikke samskipnadene. *Kravene vi stiller må rettes inn mot inntektsida, d.v.s. lån og stipend.*

Samskipnaden en statsinstitusjon. Det er likevel klart at det er samskipnadene som vil merke følgene av en husleiestreik. En

forståelse av hva slags organisasjon samskipnaden er blir derfor viktig.

Først og fremst må det være klart at samskipnadene er statsinstitusjoner, ikke kapitalistiske bedrifter. Studentsamskipnadene er organisasjoner opprettet av staten for å ta seg av f.eks. bespising og innlosjering av studenter. M.a.o. forutsetningen for at undervisningen skal kunne foregå rasjonelt og effektivt. «Velferdsorganisasjonene» for de utdanningssøkene er et nødvendig «onde» som er en betingelse for effektiv utdanning av kvalifisert arbeidskraft.

En av særegenhetene ved samskipnadene, er styresammensetningen. Inntil 1976 hadde studentene styreflertall i alle de 4 universitetsbyene. Tromsø og Bergen mistet da flertallet (p.g.a at man presenterte underskuddsbudsjett), mens Oslo og Trondheim fortsatt har flertall. Brukerne skal altså i stor grad sjøl bestemme hvordan pengene skal brukes. Konsekvensen av dette er at vi sitter igjen med en prosess som gir et skinn av demokrati. Den instansen som sitter med den reelle makta, staten gjennom KUD, fritas for politisk ansvar for anvendelsen av pengene, konflikten kommer utenfor departementet. Først mellom samskipnadene som skal dele potten, dernest mellom studenter

og ansatte og samskipnadens administrative ledelse, som er interessert i h.h.v. lavere priser, høyere lønninger og fondsopplegging og rasjonalisering. Den nåværende organiseringa av samskipnadene vil i vesentlig grad kunne bidra til at effekten av husleieaksjoner minkes. Problemet er at vi ikke rammer den reelle maktthaveren, men til en viss grad oss sjøl.

På lengre sikt må det være et krav at staten vedkjenner seg sitt direkte ansvar når det gjelder de utdanningssøkendes velferd. Dagens samskipnadsorganisering tåkelegger bare ansvarsforholdene.

Samskipnadsordninga er imidlertid noe vi foreløpig må leve med. Ved igangsetting av husleieaksjoner blir det derfor spesielt viktig å poengtere at vårt mål først og fremst er å legge press på staten, ikke å ramme samskipnadene. Oppslutningen om husleieaksjoner har i det siste økt kraftig. Det faktum at en stor del av lærestedene er i ferd med å slutte seg til aksjonen øker muligheten for å nå fram overfor staten med våre krav. En massiv, landsomfattende aksjon er det eneste som kan tvinge fram innrømmelser.

God oppslutning en forutsetning.

Det å gå til husleiestreik vil for de fleste være et alvorlig skritt å ta.

Forts. 11. side

Fra en husleiedemonstrasjon i Tromsø høsten 1977.

De umåtelige ønsker —

Rapport fra et nordisk kvinneseminar

Kvinnekretsen i Nordisk Sommeruniversitetets (NSU) regi møttes i helga 18.-20. jan. i Stockholm. Det vil si at alle som holder på med kvinnestudier i NSU rundt om i Norden får anledning til å møtes, bli kjent og oppsummere arbeidet fram til nå, og planlegge hva som skal være hovedtemaet på sommerseksjonen i Helsingfors til sommeren. Kvinnekretsen i Tromsø har i høst holdt på med studier av Ulrike Prokops bok: «Den kvinnelige livssammenheng» som prøver å utvikle et nytt utgangspunkt for kvinnefrigjøringsstrategier. Her fikk vi en fin oppsummering i

Stockholm og en del problemstillinger til å jobbe videre med. Et annet tema var kvinneestetikk — riktignok ikke som en teoretisk avklaring av innholdet i estetikkbegrepet, men vist gjennom bilder og malerier hva som tematisk er gjenganger hos kvinnelige kunstnere.

Det ble også gjort forsøk på å gå opp en grensegang mellom *kvinneforskning* og *feministisk forskning*. Ved første øyekast kan det synes likegyldig, men ett av siktemålene er å komme ut av den etterhvert etablerte båsen kvinneforskning er satt i, som har en sterk tendens til å

bli plassert på *siden* av de ulike fagområdene. Et feministisk forskningsbegrep krever også en teori om kvinnefrigjøring i en annen grad enn hva mye av den tradisjonelle kvinneforskninga har gjort. En tredje fordel med feminismebegrepet er at en her kan trekke inn langt flere emner for forskning. Ett eksempel: En kan godt studere mennens oppdragelse og hvordan mansrollen blir til ut fra et feministisk perspektiv, men en slik forsker vil aldri kunne kalle seg en kvinneforsker.

Særegne forhold i Norge gjør det kanskje likevel vanskelig å operere med et slikt begrep. Til forskjell fra

Studentavisa utskjelt i «Nordlys»

Lederen «Kamp mot krisa» i Nordlys 15.12.79 var indignert over at studentene skulle gå til kamp mot sosialdemokratiet sin krisepolitikk. Da mange studenter var reist fra byen på dette tidspunkt, trykker vi lederen og svaret på denne i Studentavisa. For ordens skyld kan vi opplyse av svaret sto i Nordlys 17.12.79.

«KAMP MOT KRISA»

«Studentavisa i Tromsø», som er organ for Tromsø-studentene, har i sitt siste nummer preget sin forside og en del innside med kommentarer til neste års statsbudsjett. «Forverra levevilkår for de utdanningssøkende», «kamp mot regjeringens krisepolitikk» og oppfordring til husleieaksjoner er gjennomgangstone i studentavisas oppsett.

Så vidt vi forstår skal studentavisa være redigert av mennene som regner seg som politisk radikale. Det skulle man ikke tro når man ser produktet av deres redaksjonelle arbeid. Forsida har ei tegning som like godt kunne vært presentert i Fremskrittspartiets avis med skattebetaleren i ei skrutikke. Og som i tillegg til flåset tekst med «Arbeit macht frei», osv., oser av en aversjon mot at alle må gi sitt bidrag til fellesskapet.

Selvsagt må studentavisa ha lov til å fremme kritiske merknader til et statsbudsjetts håndtering av bevilgningene til utdanningssøkende, men vi etterlyser avisas vilje til å se samfunnsøkonomien i en sammenheng. Lønnstakere flest har vist en vilje til nøyshet av hensyn til landets generelle økonomi er vanskeligere i dag enn i de gyldne år på 70-tallet. Det må være et rimelig krav til studentene at også de er villige til å se realiteter i øynene, og ikke bare rope til «kamp mot krisa». Uten at nedskriverne egentlig selv vil dette, kan det hende at de kommer i skade for å ri på en bølge som de vanligvis har aversjon mot. Den såkalte høyrebølge som setter ego-interessene i fokus, og lukker øynene for fellesskapets tarv.

I 80-åra vil fellesskapet måtte bruke både forstand og kapital på å sikre grunnlaget for at vi i dette samfunnet har maktet å satse så mye, blant annet på utdanning, nemlig produksjonen. A sikre full sysselsetting — ikke minst i Nord-Norge med de store vansker fiskerinæringen har — og holde oppe produksjonen, vil være meget krevende oppgaver som vi alle må yte vår skjerv til. Også studentene.

Satt opp mot disse krav synes vi studentavisas kamprop «Kamp mot regjeringens krisepolitikk» og husleieaksjon — fordi leia stiger også for studenter — vitner om mangel på sans for å kikke utenfor universitetsmurene.

«NORDLYS» OG STUDENTØKONOMIEN

Lederen i Nordlys 15.12.79 kommenterer Studentavisa i Tromsø sitt oppslag om den forverra *studiefinansieringa*. Studentavisa sin redaksjon er, som redaktøren i Nordlys antyder, valgt på politisk grunnlag, nærmere bestemt Sosialistisk Front som består av Universitetets SV og uavhengige sosialister.

Vi mener det er å unngå problemstillinga vi reiser, når redaktøren slår oss i hardtkorn med Fremskrittspartiet fordi vi i det hele stiller spørsmål med Arbeiderpartiet sin politikk. Tvert om i forhold til Fremskrittspartiet, er våre argument mot Arbeiderpartiet sin utdanningspolitikk at den vil føre til enda skjevere rekruttering til høyere utdanning. Det gjelder både sosialt, geografisk og kjønsmessig og vår politikk har som mål å bygge ned disse skjevhetene. Det underer oss at redaktøren av Nordlys kan være uenig i dette.

Vi har i 60-70 åra sett at rekrutteringa til høyere utdanning har fått et litt breiere sosialt grunnlag og spesielt gjelder vel dette Universitetet i Tromsø. Dette er positive endringer som Arbeiderpartiet sin utdanningspolitikk kan ta en del av æra for. En er ikkje lengre helt avhengig av (rike) foreldre for å kunne ta høyere utdanning. Når vi i dag angriper Arbeiderpartiet sin politikk er det fordi vi er redde for at denne utviklinga er på retur.

Statsbudsjettet er et kraftig angrep på studentøkonomien. Vi blir rammet hardere enn andre grupper. Ut fra at studiefinansieringa heller ikke i dag dekker de reelle utgifter en har ved studiene, finner vi det riktig å reagere. Regjeringa har vist liten forståelse for vår argumentasjon. Når vi oppfordrer til husleieaksjon er det ut fra en begrunnelse om lik rett til utdanning. Husleieaksjon er det eneste middel vi har funnet for å kunne vise alvoret i situasjonen. Når vi oppfordrer til aksjon er det ikke bare fordi husleia stiger, men fordi den totale økonomiske situasjonen for studentene blir forverra. Generelle prisøkninger, økning i renta på studielån på 1%, nedskjæring av bevilgninger til nye boligprosjekt møter studentene våren 1980. Studentene har lønnsstopp fram til høsten 1980 og kun en minimal økning av lån og stipend fra høsten av. I en situasjon hvor vi som lavtlønnsgruppe blir rammet hardest av regjeringas økonomiske politikk må det være legitimt å reagere.

Våre krav er således ingen generell reaksjon mot «fellesskapsfølelse» og skatter og avgifter, men en aksjon mot at de som allerede har minst skal ofre mest i krisetider.

Erik-Oddvar Eriksen
Jens Christian Smeby

Sverige, Danmark og Finland er begrepet i mange miljøer her til lands sterkt belastet. For et par år siden var jo en feminist et av de verste skjellsordene en kunne bruke om kvinner som var opptatt av kvinneproblemer og kampen for frigjøring. Uansett resultat, så er diskusjon om dette viktig, og i forbindelse utgjør NSU et uvanlig derlig forum for kvinner — studenter, forskere og andre interesserte — i Norden til å arbeide og møtes på tvers av fag- og landsgrenser.

Etter en lang dødperiode gror det i vest-tysk film

Blikktrommen:
Etter roman av
Gunter Grass
Regi: Volker Schlöndorff
Manus: Grass/Schlöndorff

Sjelden har en filmatisering av en moderne litterær klassiker trukket et så stort publikum i Tromsø som Voker Schlöndorfs «Blikktrommen», etter Günter Grass' roman

av samme navn. Denne brede appell har sikkert sin forklaring i at filmen kan oppleves meningsfylt på forskjellige plan: det handlingskonkrete, det naturalistiske, det symbolske, og sluttelig: i samspillet mellom dem alle.

Det er filmens styrke at den på en så egenartet måte greier å forene hårdkokt naturalisme med var og

ekspressiv symbolisme. De naturalistiske scenene, som nok mange ganger nærmer seg grensen for hva norsk filmsensur kan akseptere, ryster nok i kraft av sin egen styrke. Men det som evner å heve filmen langt ut over det spekulative, er naturalismens funksjon innenfor en symbolistisk ramme. Skjønt symbolisme. Det ligger en fare for å øve vold mot filmens (og romanens) grunnide når en vil etikettere den og samtidig etablere rasjonelle linjer mellom de forskjellige plan. Film som roman handler om et barnesinn i konfrontasjon med en meningsløs virkelighet, der de enkelte ledd ikke lenger står i noe rasjonelt begripelig forhold til hverandre. Dermed er antydning at vi kanskje har stilt oss overfor en umulig oppgave hvis vi vil analysere filmen til logisk forståelige mønstre. Dette er ekspresjonistisk virkningestetikk, der totaluttrykket er formidler av den egentlige mening.

Et stykke på veg kan en allikevel tillate seg å gå i analytisk tolkning.

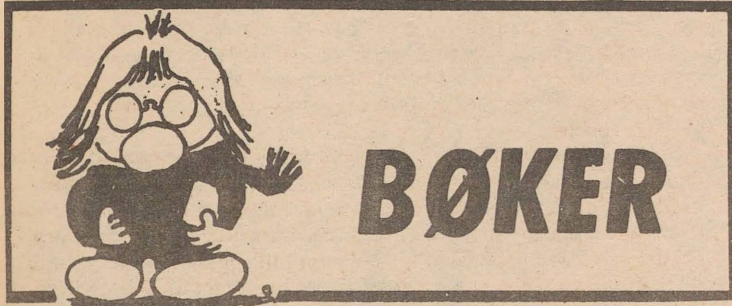
David Bennent spiller skremmende godt i rollen som Oscar.

En god del av symbolikken spiller på kontrasteringseffekten. Operette melodien i begynnelsen av filmen kontrasterer suggestivt en demoralisert og håpløs verden — skriket fra barnet Oscar knuser glass og krystall og angriper derved samfunnets glitrende fasade. En allusjon til krystallknusingen i Reichskristallnacht? Men skriket kan ikke vekke et samfunn på veg mot undergangen. Inn i denne tankegang føyer også selve ledemotivet i filmen seg: blikktrommen. Trommene symboliserte Hit-

lertysklands vekst, dets seire men også dets undergang.

I filmen artikulere trommen et barnesinns protest og forutsier, spesielt i massescenen der Oscar bringer sand i maskineriet, den oppløsning og den undergang som skulle komme. Grotesk er dvergenes dans på Atlanterhavsvollens bunker — grotesk og symbolsk. Dette systemet reduserer menneskene til dverger som det kan spille med, og det var en forutsetning for

Forts. 11. side.

Sámit Tromsas Av Harald Gaski

Eai go gávdno šat sápmelaččat Tromssa fylkkas, ja eai go dat beakkan sápmelaččat geat leat gávdnon oppa dohkke ge beassat fárrui girjjiide mat čállojit dán fylkka birra? Ná oažžu duošaid jearrat manja go lea lohkan Gyldendala aiddo almmutuvvon girjji "Troms fylke" birra. Go jus sáme čalmiiguin viggá dán girjji lohkat, de gal duošaid beahtatallo. Sápmelaš i namatuvvo olus eambo go Hans Kr. Eriksen historjjalaš bihtas, mas boahta ovdan ahte dolin han jo goittot gávdnuimet dáppe ge. Dalle go sápmelaš earutuvvui dážas vearromáksimis, dan láhkai ahte šattai máksit mángga geardde eambo go dáža ja vel dávja golmma riiki ge.

Muhto dat eara čállit gal eai šat muitte sámiid. Káre Elstad aiddo namatasta sáme- ja suomagiela Tromssa suopmaniid dahje dialevttaid gaskkas, muhto diešus ge eai leat dáža čállit oppa berostan ge ohoat veahki gávnatan dihtii man lágan sámegeiel suopmanat dáppe hálljuvvojit. I Nils M. Knutsen ge gávnna saji Anders Larsen namatastit girječálliid gaskkas, vaikko Anders Larsen lei hui beakkanis almmat áiggistis. Ja vaikko Ánde čálii ge sámegeilli, de i galggašii dat gal leat makkar ge hehttetussan váldomis fárrui.

Vearramus lea dattege ahte gákti i leat oppa namatuvvon ge bivttasvieruid gaskkas. Vaikko vel leažžaba ge rivgut geat leava čállan ovdeš bivttasgeavateame birra ja vaikko vel eava diešáii maidige gávttis, de livččiiga goittot galgan namatit dan. Nugo dál lea geavvan, de i boaše amas lohki diehtit maidige das ahte maidda gávttis lea vierut dán guovllus.

Mun in veaje dasa maidige - Ivan Kristoffersen, gi leat Tromssa girjji oaive-doaimmateaddji, dát šadda olu láitamuš, muhto go lea nu čielgasit čašačuovgi ahte dus i leamaš sápmelaš álgage muittus go leat girjji doaimmatan, de ferte gal sámeáviisa dán moaitit. Vaikko vel dat eara bihtat ležžet ge ieš alddiset buori. Muhto girji ferte maidda árvvoštallojuvvot dan mielde mi lea guššojuvvon, dahje namatkeahhta báncan, ja go dan dahka, de i leat Tromssa girjji dievaslaš.

I Gyldendal girjelágáidus ge gánnet gáddit ahte si lea doarvai čállan sámiid birra, go Finnmarkku girjjiis ledje moadde kápihtala midjiide juolludan.

Bygd og by i Norge.
TROMS.

Red. Ivan Kristoffersen
Gyldendal Norsk Forlag.
Harald Gaski.

Resymé
Anmeldelsen, som først og fremst er skrevet for Sami Aigi, tar da selvsagt også utgangspunkt i den plass samene har fått i bokverket om Troms. Og der er det dessverre tydelige mangler, hevder anmelderen. Lesere som selv er ukjente i fylket, vil ikke få noen kjennskap til den livskraftige samiske kulturen som fremdeles eksisterer her — og det er absolutt et minus ved en bok som skal prøve å gi et så godt bilde som mulig av fylket og folket.

Kanskje burde man oftere vurdere diverse kultur- og opplysningsverk utfra den informasjon

eller mangel på denne, som gis av minoriteten(e) og andre grupper som ikke har de store heltedådene å vise til. Utfra en slik synsvinkel må nok Gyldendals bok om Troms kritiseres for ikke å tatt tilstrekkelige hensyn til samiske temaer, som også i en del tilfeller kan være spesifikke for Tromsamene i forhold til andre samer. Om forfatterne selv ikke behersker emnene, så finnes det jo samiske sakkyndige man kunne rådspurt.

En hyllest til den erotiske fantasien

Av Svein Stamnes/Tom Tveiten

Forfatteren Anais Nin burde være kjent for mange her i landet etter at hennes dagbøker har begynt å komme i norsk oversettelse. Dagbøkene beskriver hennes liv i Paris i miljøet rundt bl.a. Henry Miller. Denne omtale skal imidlertid ikke omhandle dagbøkene, men den novellesamling som i høst foreligger på norsk under tittelen «Venusdeltaet».

Noe av det som gjør denne boka fascinerende — ved siden av at god erotisk litteratur er «hidsende læsning» — er at den er skrevet av en kvinne og dessuten for over 40 år siden. Boka er et bestillingsverk, men det ville være galt og altfor enkelt — slik enkelte anmeldere synes å ha gjort — av den grunn å avvise den. Vår mening er at boka er god *til tross for* at den er et bestillingsverk.

Den som leser boka i den hensikt å lære nye tabuord, blir skuffet. I motsetning til f.eks. Henry Millers bøker inneholder Venusdeltaet så godt som ingen tabuord. Dette er et aspekt som etter vår mening er viktig, fordi alle tabuord umiddelbart relateres til kjønnsorganene. Den seksualitet Anais Nin er talskvinne for, er noe mye mer enn hva vi kunne kalle *lokalisert seksualitet*. Hun beskriver en seksualitet som har hele kroppen som område, og som dessuten inkluderer omgivelsene: Kroppens ubegrensede følsomhet fortrenger opplevelsen av selve samleiet. Anais Nin er representant for en erotisk livsholdning, en livsholdning som ikke går ut på å pule flest mulig, men som søker å innlemme omgivelsene (i vid forstand) i nytelsesfæren.

Vi har forsøkt å vise at Anais Nins erotiske skildringer har trekk som skiller den fra den tradisjonelle «pornografiske» framstillingsmåte. Nå er det imidlertid heller ikke vanskelig å påvise slike tradisjo-

nelle pornografiske trekk. Det gjelder for eksempel personschildringene hvor mannen er framstilt som kjønnsatlet og kvinnen som vakker og velformet. Men mennesketyperne er karikert i den grad at det nærmer seg det parodiske, som i dette eksemplet:

«Det var en gang en ungarsk lykkejeger, en forbausende vakker mann med uimotståelige sjarm, elskverdig og vakkende som en erfaren skuespiller, kultivert, språkmektig og aristokratisk».

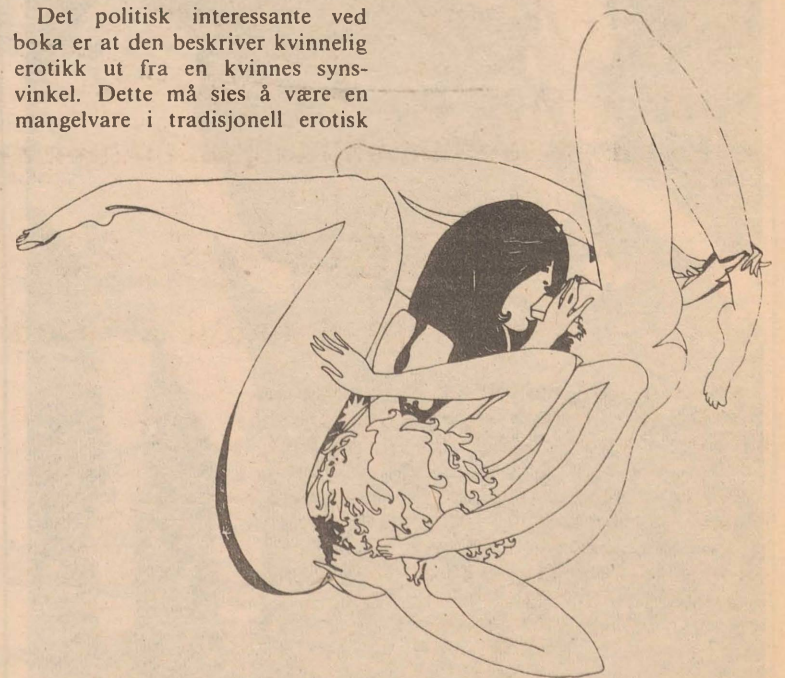
Dette virker latterlig, og er også ment å virke slik. Ikke nok med at hun er talskvinne for en kvalitativt annerledes seksualitet, men hun har også klart å latterliggjøre tradisjonell pornografi forfattet av menn.

Det politisk interessante ved boka er at den beskriver kvinnelig erotikk ut fra en kvinnes synsvinkel. Dette må sies å være en mangelvare i tradisjonell erotisk

litteratur. I dag er det ingen mangel på kritikk av tradisjonelle mannsdominert pornografi. Det som mangler er heller en beskrivelse av hvordan en eventuell annerledes erotisk litteratur skulle være, samt forsøk på å realisere en slik. Det grunnleggende spørsmål, hva slags erotisk litteratur ønsker vi, blir ikke stilt. (Hvis man ikke ønsker noen erotisk litteratur, er spørsmålet ikke interessant).

Vi mener at Anais Nin har gjort et brukbart forsøk i retning av å virkeliggjøre en annerledes erotisk litteratur. At dette skjer samtidig som hun latterliggjør pornografien, gjør ikke boka mindre interessant. Snarere tvert imot.

Anais Nin:
Venusdeltaet.

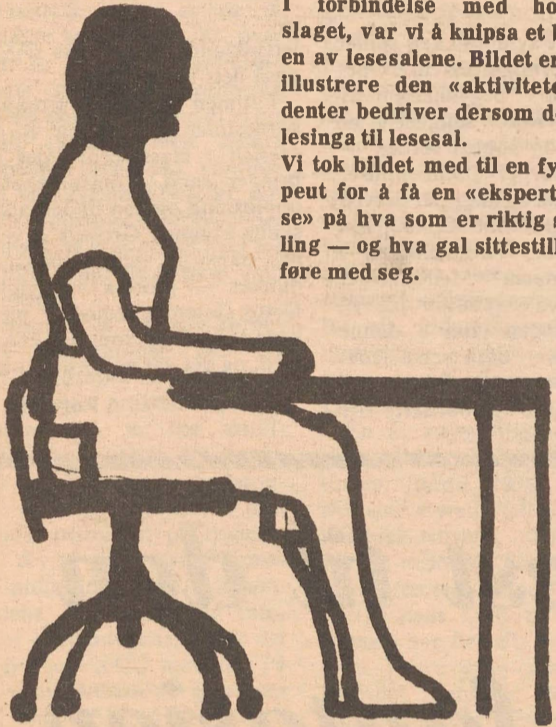

Illustrasjonen er ikke hentet fra den boka som her blir omtalt, men fra en annen bok som inneholder tegninger til tekster av Anais Nin. Bokas tittel er Aphrodisiac, og noen vil mene at den virker vel så opphissende som til og med Bjellands sardner.

STUDENTIDRETT

En form for «studentaktivitet»...

Utgangspunkt i «riktig sittestilling»

I forbindelse med hovedoppslaget, var vi å knipsa et bilde fra en av lesesalene. Bildet er ment å illustrere den «aktiviteten» studenter bedriver dersom de legger lesinga til lesesal. Vi tok bildet med til en fysioterapeut for å få en «ekspert-uttalelse» på hva som er riktig sittestilling — og hva gal sittestilling kan føre med seg.

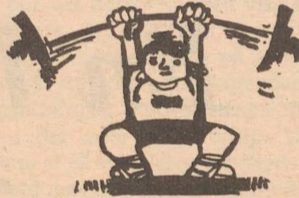
To tredjedeler av låret hviler på stolsetet.
90 grader i knærne.
90 grader i hoftene.
Beina med god støtte på gulvet.
Støtte av stolen i korsryggen (i svaien).

Ca. 90 grader i albuen — armene hviler på arbeidsbordet.
Skuldrene skal hvile.
Stillingen bør varieres med jevne mellomrom pga. blodsirkulasjonen.

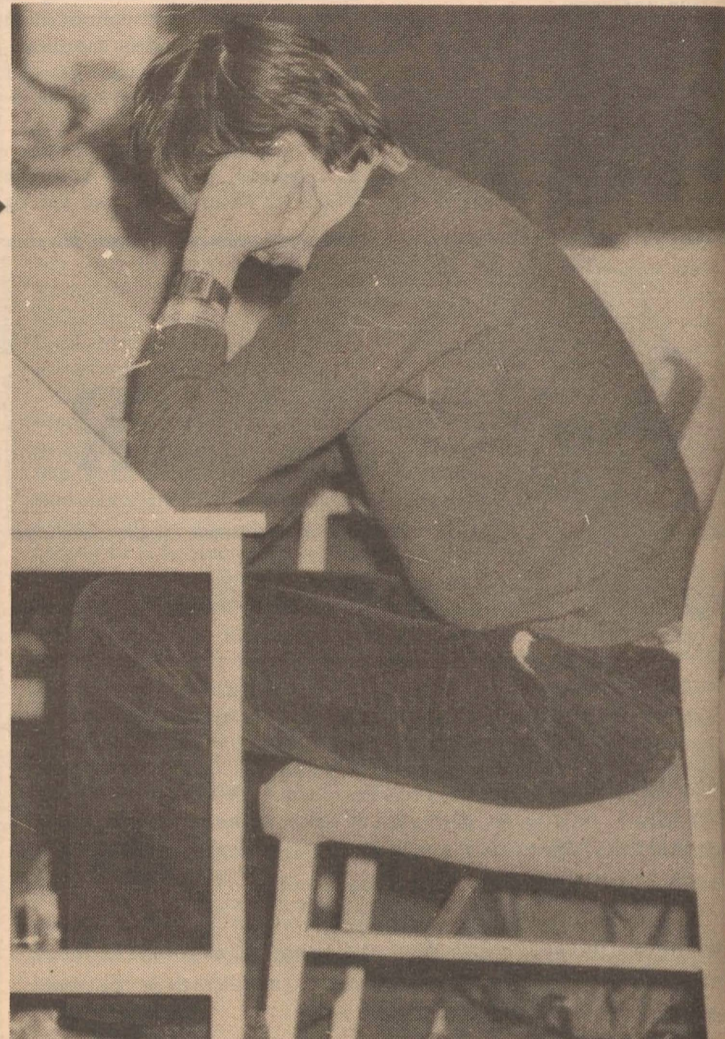
Kommentar til bildet

Dårlig støtte for beina (burde hatt fotskammel). Bordet er for høyt i forhold til stolen, slik at albue og dermed skuldrene blir for høyt opp (nakke/skuldremerter statisk muskellarbeid).

Stolen er for langt fra bordet. Hvis han blir sittende slik i lengre tid, passifiseres ryggen — og han vil antagelsesvis fort bli trøtt i korsryggen. Ved å støtte seg på en albue, blir han sittende skjev i ryggen — spesielt stor belastning i korsryggen.

Men fysioterapeut Heidi Langmoen føyer samtidig til: Den aller beste «medisinen» for å unngå slitasjer, er at man er i fysisk god form. Dessuten har jo idretten et sosialt aspekt ved seg som også er viktig.

Det skal god rygg til for ...

Fra volleyballtreninga til TSI.

TSI — kort historikk

TSI ble opprette 2/2-77, og er tilslutta Norges Idrettsforbund og Norske Studenters Idrettsforbund.

Fra lagets formålsparagraf siter vi: «lagets formål er gjennom masseidrett å fremme:

1. Kameratskap og miljø.
 2. Mosjonsidrett og god helse blant studentene.
- Noen av aktivitetene som tidligere har vært drevet i TSI's regi:

— Orientering.

— Trimgruppe (inne/ute).

— Høsten -77 ble det arrangert ei fotballturnering mellom instituttene.

— Damefotball. Damegruppa hadde egen trener, men aktiviteten opphørte som resultat av synkende interesse.

— Aktiviteter for «studentbarn». Denne gruppa ble leda av Gøril Skotnes, og fungerte meget godt.

Kanskje en ide å ta disse aktivitetene opp igjen?

Studentidrett i Tromsø — kontra Bergen og Oslo

Vi har forsøkt å samle noen opplysninger for å belyse idrettstilbudene ved universitetene i Bergen og Oslo kontra Tromsø.

En ting som er felles både for Bergen og Oslo, er at man her har egne haller for studentidrett. I Tromsø går nesten halvparten av TSI's disponible beløp til dekking av halleie. Dessuten har man ved disse universitetene ansatte folk

for å tilrettelegge, administrere studentidretten.

Det blir gitt tilbud både for de som ønsker å drive sin idrett på konkurranseplanet og de som ønsker å drive på mosjonsplanet.

BSI (Bergens Studentenes Idrettsforening) ble for 1979 tildelt 75.000 kr., og fikk dessuten inn ca. 10.000 kr. i medlemsavgift. Medlemstallet for høsten 1979 lå på ca. 630. Dessuten driver idrettsavdelinga ved Samskipnaden egne aktiviteter.

For Universitetet i Oslo kan opplyse at man her opererer med et samla budsjett på ca. 245.000 kr. Både utgifter til lokal materiell, servicetilbud personale kommer utenom det beløpet.

Når vi sammenligner disse tallene med TSI's samlede budsjett på 8000 kr., som skal dekke absolutt alle utgifter, er det klart at studentidretten i Tromsø arbeider under særdeles vanskelige forhold.

STUDENTIDRETT

Intervju med formannen i TSI

Formann i TSI — Ernst Lund.

Studentavisa har gjort et intervju med nåværende formann i TSI, Ernst Lund. Vi har stilt Ernst noen spørsmål om aktiviteten i TSI, planer om den videre drifta, og drøfta noen av problemene rundt det å drive studentidrett i Tromsø.

Hittil er det vel et faktum at aktiviteten i TSI har vært ganske lav. Hvilke tilbud har TSI å tilby studentene?

De aktivitetene vi driver pr. i dag er fotball, volleyball og akido. Akido er en forsvarsteknikk som drives av ei gruppe på ca. 10-15 stk., som på eget initiativ har søkt om medlemskap i TSI. På fotballtreningene har tallet variert en del, men det kan vel dreie seg om ca. 30 stk. Det samme gjelder for volleyballgruppa.

Når vi ser på den samla studentmassen, er ikke dette noe høyt tall. Hva kan årsaken til dette være?

Jeg er helt enig i at tilbudet kunne og burde ha vært større, og følgelig en større oppslutning blant studentene. Det er imidlertid flere forhold som gjør det vanskelig å drive studentidrett i Tromsø. For å ta økonomien først: TSI er fullstendig avhengig av årlige bevilgninger fra Stu-

dentsamskiponaden. I år hadde vi søkt om 16.000 kr., men ble tildelt 8.000 kr. Dette er en mikroskopisk sum i forhold til andre universitet i alndet, selv om vi tar studenttallet i betraktning. Leie av idrettshall i Breivika og reiseutgifter i forbindelse med volleyballgruppa utgjør tilsammen ca. 7.000 kr., og da har vi ca. 1.000 kr. igjen til idrettsutstyr og andre aktiviteter. Det sier seg da sjøl at å komme med nye tilbud utover det som allerede eksisterer er vanskelig.

En annen vesentlig faktor som er med på å redusere idrettsstilbudene er mangel på menneskelige ressurser når det gjelder organisatorisk arbeid innenfor studentidretten. Et eksempel som belyser dette ganske klart er fram møte på siste årsmøte i TSI. Da møtte ca. 8 stk., noe som resulterte i at styremedlemmene måtte ta på seg doble verv.

Et tredje forhold som etter min mening gjør at oppslutninga om TSI er såvidt lav, er spredninga av instituttene. Dette gjør det vanskelig å opprettholde den nødvendige kontakt mellom studentene og styret.

Hva har TSI tenkt å gjøre for å få til en bedre kommunikasjon og spredning av informasjon?

Det er klart at et styre på 4 personer ikke kan makte å ta seg av alt. Skal vi få til et godt og rikt idrettsstilbud, er vi avhengig av

folk som er villige til å gjøre en innsats. Derfor vil vi prøve å få bedre kontakt med de forskjellige instituttene, gjerne gjennom faste kontaktpersoner. Derved håper vi å kunne gi en bedre informasjon om TSI og også bedre kunne registrere behov og ønsker fra studentene. Dessuten håper vi å få en fast spalte i Studentavisa til dette formål.

Men et bedre tilbud er vel først og fremst avhengig av en bedre økonomi. Finnes det noen muligheter for å bedre den økonomiske situasjonen?

Vi får jo inn en del penger gjennom medlemskontingent, men dette utgjør svært lite. Det er ikke mulig å drive et idrettslag med økonomisk forankring i medlemskontingenten. Vi er klar over at det finnes en del ressurser å hente i kommunen, særlig økonomiske.

TSI er imidlertid ganske nytt, og har hittil levd en isolert tilværelse. Dette har vi tenkt å rette på gjennom å søke impulser fra andre studentidrettslag med lang erfaring i organisering og finansiering av idrettsaktiviteter. Dette betrakter styret som en av sine hovedoppgaver for framida. Likevel må en kunne slå fast at vi er avhengig av større bevilgninger fra Samskipnaden for å kunne gi et skikkelig tilbud.

I statuttene for TSI heter det at TSI først og fremst skal være et

kan det by på problemer å få hallplass.

Noen konkrete planer når det gjelder nye aktiviteter?

Vi har planer om organisering av ei basketballgruppe. Foreløpig har interessen vært lav, men vi håper at interessen vil melde seg, slik at vi kan delta i den lokale byserien neste sesong. Dessuten håper vi å arrangere faste ski- og idrettsdager, med f.eks. stafetter mellom instituttene — gjerne med en litt artig og uhyetidelig ramme rundt det hele. Ellers håper vi jo å kunne følge opp eventuelle ønsker fra studentene, så langt det er mulig med de begrensede ressurser vi disponerer.

tilbud for studenter som ønsker å drive idrett på mosjonsplanet. Oppfyller TSI denne målsettinga?

De tilbudene vi har i TSI i dag er egentlig ment som mosjonstilbud, men det er klart at målsettinga ikke er oppfylt for de som ønsker noe annet enn fotball og volleyball. Dette har sin årsak i forhold jeg tidligere har vært inne på. Tidligere har TSI prøvd med flere ulike mosjonsaktiviteter, men oppslutninga har vært lav og disse aktivitetene har etter hvert opphørt. I og med at vi ikke har fått bygd idrettshall i forbindelse med utbygginga av universitetet, er vi avhengig av å leie hall. Derfor

Hva skal skje i Breivika?

Hvordan vil mulighetene for studentidrett bli tilgodesett når det gjelder planene for utbygging i Breivika?

Dette spørsmålet stilte Studentavisa til Plan- og Utbyggingsavdelingen.

Noe program for idrettsaktiviteter er foreløpig ikke utarbeida. Årsaken til dette er at vi fra departementet har fått beskjed om at vi ikke vil få bevilgninger til dette formål før tidligst 1984. Det er derfor ikke realistisk å regne med noen utbygging før 1985.

Ting som vi har på ønskelista, er basseng og ei trimløype ute i marka.

Men noe vil allikevel skje før 1985. I løpet av sommeren vil vi

starte grunnarbeidene på idrettsbanen i Breivika. På grunn av de særdeles vanskelige bunnforholdene, vil dette bli en grusbane. Vi vil også i løpet av sommeren bygge vei fram til banen. Ei brakke vil foreløpig gjøre nytte som skifferom/dusj.

Altså ingen spesielle lyse utskjter for studentidretten i Tromsø de nærmeste åra.

NOEN PRAKTISKE OPPLYSNINGER

Treningstider:

- Fotball — onsdag 16-17 (Plasthallen).
- Fotball — torsdag 14-15 (Tromsøhallen).
- Volleyball — mandag 16-18 (Sommerlyst) og 21.30-22.30 (Gyllenberg).
- Onsdag 21.30-22.30 (Gyllenberg).
- (Fellestrening for volleyball).

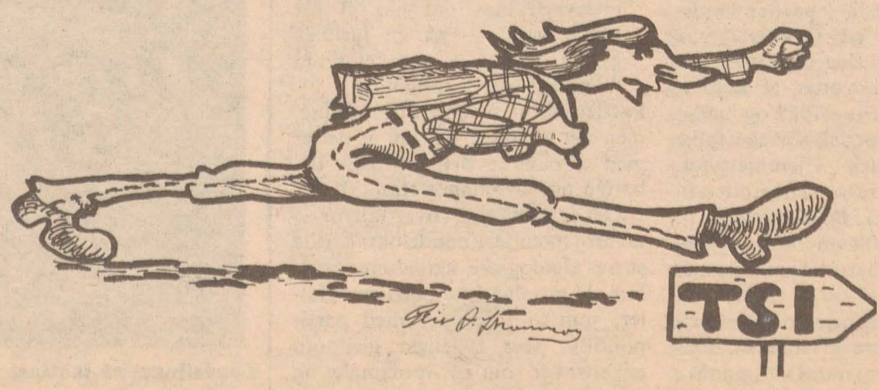
De studentene som ønsker å melde seg inn i TSI, kan enten gjøre dette over postgiro (blanketter vil bli lagt ut på de enkelte insti-

tuttene), eller de kan ta direkte kontakt med styremedlemmene i TSI.

Styret: Ernst Lund, Prestvann Stud.hjem A-309 (ISL).

Tor Hemmingsen, N. Tollbugt. II, Hans Gundersen, (IFF).

Postgiro: Tromsøstudentenes Idrettslag, Søndre Tollbugt. 7b, 9000 Tromsø. 3571361

TROMSØ-STUDENTER PÅ GRØNLAND

Av Per Bær

Forskningsgruppen for Samiske studier/etniske relasjoner ved ISV gjorde i slutten av forrige året en studiereise til Grønland. Vi avlu besøk i de tre største byene på Grønland; Sisimiut (Holsteinsborg), Maniitsoq (Sukkertoppen) og «Hovedstaden» Nuuk (Godthåb).

Valget av dette reisemålet hadde ulike, men likevel beslektete sider. La oss starte med den faglige forankring: Studiet av samfunnsforhold mellom minoritet og majoritet; spesielt urbefolkningers sosiale, økonomiske og politiske stilling innen statlige, nasjonale samfunn i det cirkumpolære området, i så vel Canada, Alaska, Grønland som på Nordkalotten.

Reisen til Grønland ga oss mulighet til å nå utover pensumbøkene, og på nært hold diskutere, se og oppleve grønlandernes situasjon som urbefolkning, Grønland som koloni under dansk styre og administrasjon.

En dato er viktig i denne sammenheng: 1. mai 1979. Da ble hjemmestyreordningen formelt innført i Grønland. En politisk milepæl som på sikt, bit for bit, skal gi selvbestemmelse og forhåpentlig politisk uavhengighet i forholdet til

Danmark. Vi fikk overvære konstitueringen av det første grønlandske landsting; et landsting som ikke har få og små politiske saker på sin dagsorden. De skal overta forvaltning og styre av et samfunn med mange dystre sider: direkte resultat av en dansk sentraliserings- og moderniseringspolitikk som knapt har sitt sidestykke i moderne vest-europeisk historie.

Debatten i kjølvannet av innføringen av hjemmestyre, ga oss på nært hold innblikk i de temaer som vil oppta et stadig sterkere politisk engasjert Grønland i årtier fremover.

Distrikts- og regionalpolitikk, den endelige utforming av hjemmestyret, den etno-politiske utvikling og profil er sentrale stikkord i denne sammenheng.

Også en annen faktor, bestemmende for vår reise, var å pleie de kontakter vi har opprettet gjennom det etno-politiske arbeidet gjennom WCIP (Verdensrådet for urbefolkninger). For nemlig; det politiske og kulturelle arbeidet våre kamerater driver i Grønland, er i mange henseende nært beslektet med de aktuelle same-politiske spørsmål som preger debatten på Nordkalotten.

Politiske partier

Politiske partier på Grønland er av ny dato. Det første partiet — Inuit Partiet — ble stiftet i 1963. Seks år senere fulgte Sukaq Partiet. Ingen av partiene vant særlig oppslutning og sovnet snart hen.

I dag er det to offisielle partier på Grønland:

Siumut Partiet, stiftet i 1977 etter en fem-seks års levetid som landsomfattende organisasjon med eget blad. *Sulissartut Partiet*, stiftet mars 1979. Bakgrunnen for dannelsen av partiet var diskusjonen om hvilken måte SIK (grønlands arbeidssammenslutning) kunne samarbeide med andre politiske bevegelser på. Løsningen ble altså et eget Arbeiderparti.

I tillegg til de to offisielle partiene er det to landsorganisasjoner som vel nærmest fungerer som partier: *Atassut* og *Inuit Atagatigiit*. I dager det bare *Atassut* og *Siumut* som har representanter i Landstinget med 13 til *Siumut* og 8 til *Atassut*.

Opprettelsen av partier/landsorganisasjoner på Grønland må forstås i lys av den debatt en har hatt i Grønland etter at kolonistatusen opphørte i 1953 og landet ble regnet som en del — et eget fylke — av Danmark. Hjemmestyret, hvem som eier ressursene (retten til land og vann) og forholdet til Danmark er det som har vært med på å prege parti/organisasjonsdannelsen.

Siumuts partiprogram går i kortet ut på større grønlandsk innflytelse på Grønland. Det oppnås i dag best ved å gå inn for et

Hjemmestyre som ett skritt på veien til Selvstyre. *Atassut* gikk også inn for Hjemmestyre, men understreket at det alltid måtte skje «inden for et rigsfællesskap med Danmark, og at samhörigheten med Danmark fortsatt skal bevares og styrkes». Hjemme styret er altså ikke noe skritt på veien til selvstyre. Formålet er en fortsatt utvikling på Grønland som en fortsettelse av den nåværende utvikling.

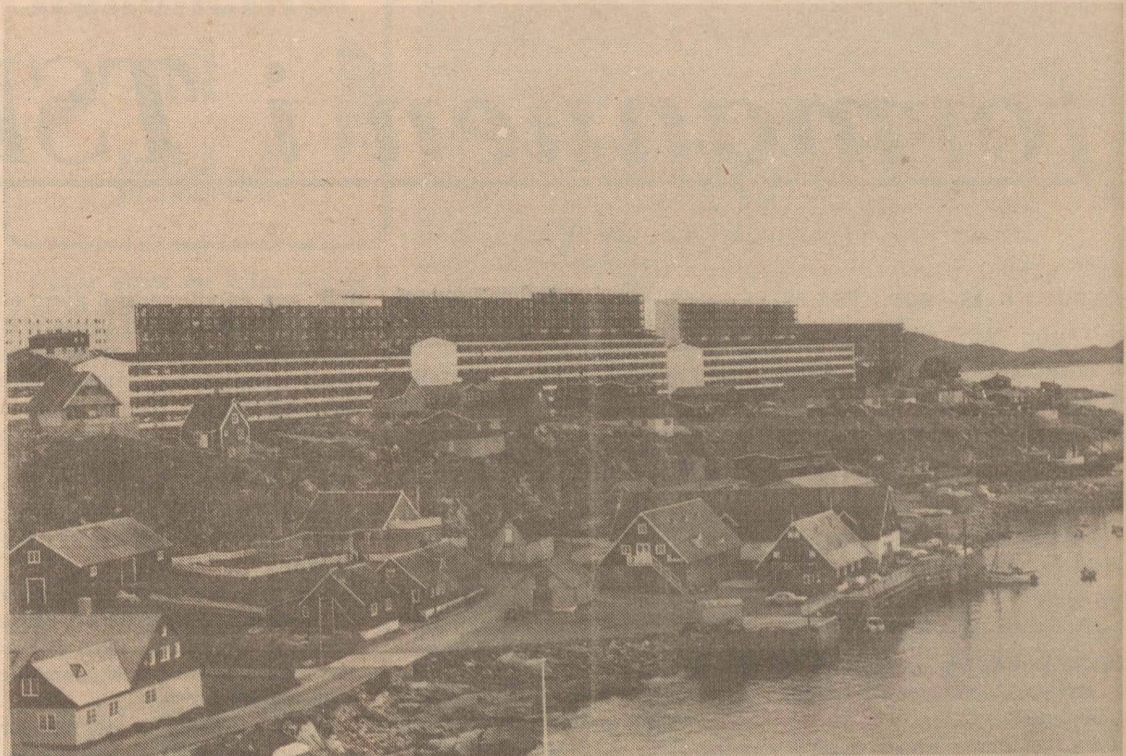
Sulissartut var som parti ikke med i debatten om Hjemmestyre. Noen hevder at partiet bare er en utbrytergruppe fra *Siumut* fordi partiprogrammet er så likt. Partiet har primært en fag- og lønnsprofil, dvs. faglig organisering av grønlandere. *Inuit Atagatigiit* blir ofte betegnet som et marxistisk parti med den sterkeste støtten blant de unge. De var også de eneste som gikk imot innføringen av Hjemmestyre:

«Hvis vi underskriver en hjemmestyretraktat nu, har vi for første gang — på en juridisk gyldig måte — anerkendt at Danmark ejer Grønland.» Partiet har liten velgeroppslutning, men det er ingen tvil om at det er med å påvirke den politiske debatten om Grønlands framtid.

Det er vanskelig, i hvertfall for en utenforstående, umiddelbart å se de store ideologiske skillelinjer mellom de grønlandske partiene. Skiller, som vi forbinder med partipolitikk, sees tydeligst gjennom enkeltsaker som EF-spørsmålet og ressurspolitikken.

Dansk Grønlandspolitikk:

Beinhard sentralisering

Det mest slående trekk som møter en i både Nuuk, Maniitsoq og Sisimiut, er det store boligkompleksene som altoverveiende preger bybildet og som gir sterkt inntrykk av at byene slik de nå fremstår, er av ny dato. Dette ble sagt oss å være et resultat av en klar politiske målsetting, dokumentert i «Betænkning fra Grønlandsudvalget af 1960» (G 60). Et sterkt sentraliseringspolitisk manifest som vel må stille de nord-norske sentraliseringsbestrebelsene i skyggen.

Denne sentralisering fra bygd mot by har totalt og kvalitativt omdannet det tradisjonelle samfunn, bare i løpet av en kort 20-årsperiode. Tilpasningen fra fiske og fangstfolk mot et urbant lønnsproletariat har naturlig nok ikke foregått smertefritt for grønlandere-

ren, så vel sosialt som økonomisk. Denne harde sentraliseringspolitikken har gitt de kjente negative kjennetegn: En skrikende boligmangel og sterkere sosial nød. Mange er de problemer som nå synes uoverkommelige å takle på boligkontorene og sosialkontorene. Blokkdannelsene, etter dansk arkitektur, har lite orientert seg mot å møte behovet til grønlandernes livsførsel og familiestruktur. F.eks. har de ofte for små boligenhetene gjort det nødvendig å ta i bruk badekaret som seng!

Særlig har den eldre befolkningen vært lidende under denne moderniserings- og sentraliseringsprosessen. Den levemåte som de tidligere opprettholdt i bygdene, har ikke latt seg overføre til byene. Fremmedgjøring og passivitet preger nå deres hverdag. I sammen-

heng med dette vil vi trekke frem et særlig slående trekk i hverdagsbildet; det direkte høye forbruket av øl og brennevin. Som en anskueliggjøring kan vi nevne at alkoholforbruket i snitt pr. person i 1978 var 18 ltr. mot Norges 6 ltr.

Kombinert med sesongvis arbeidsløshet og høye boutgifter, har dette konkret gitt seg utslag i at vel 1/4 av blokkbeboerne i Nuuk har høy husleierestanse! I hele dette problemkomplekset kan det tilføyes at f.eks. i Nuuk finnes 800 boligsøkende på venteliste, som ikke kan forvente å få bolig i løpet av de første 6 årene, om det nåværende byggetempo følges.

Den situasjon som vi stikkordsmessig har skissert her, er en alvorlig prøve de grønlandske myndigheter står overfor, og som politisk krever en løsning.

Grønland har fått hjemmestyre

Men løsrivelsen fra Danmark ikke uten problemer

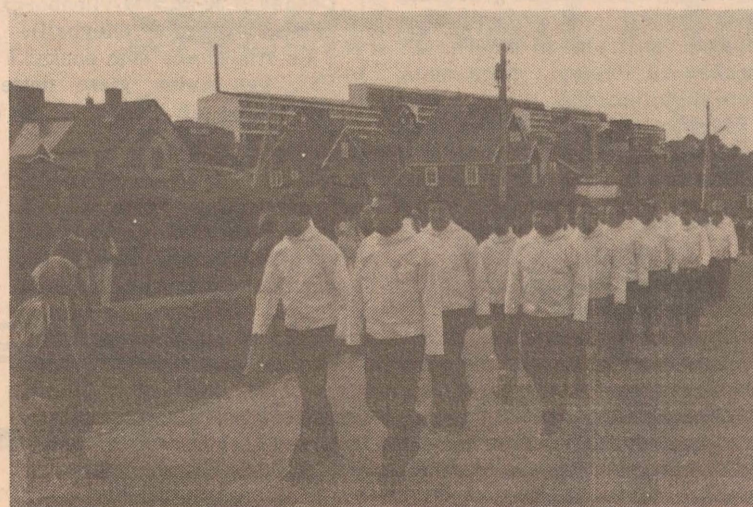
Landstyreformann Jonathan Motzfeldts tale og åpningsdebatten i Landstinget (14. september 1979),

avslørte ikke store prinsipielle politiske forskjeller. Det ble gjort klart at innføringen av hjemmestyre

er et klart uttrykk for et folks kamp for å bevare sin identitet og kultur. «Det grønlandske folk er et folk i egentlig forstand, en national enhet. De har deres eget språk uavhengig av deres nærmeste omgivelser. De har deres egen historie gjennom årtusender, en historie som er vanskelig å etterspore. De har en ervervskultur, som er utviklet i seierrik kamp mot de hårde arktiske livsbetingelser».

Men på den annen side blir det understreket viktigheten av videre samarbeide med Danmark. Det foreligger imidlertid også ønske om samarbeide med «våre stammefrender i Canada og Alaska», med gjensidig utveksling av tanker og synspunkter.

Grønland har jo tidligere vært koloni av Danmark, siden ble det eget amt, for nå å ha oppnådd hjemmestyre. En av følgene av

Landstinget på taktfast marsj mot en politisk vanskelig og arbeidskrevende framtid.

Invasjonen i Afghanistan

Den sovjetiske invasjonen i Afghanistan har vakt en storm av berettigede protester over hele verden. Samtidig synes den siste rest av avspenningspolitikken å være på full fart ut, mens kaldkrigshissere styrker sine posisjoner både i øst og vest. I denne situasjonen, med atomkrigens trussel om snarlig utslettelse av hele menneskeheten som dyster bakgrunn, er det av helt avgjørende betydning at vi holder hodet kaldt. Det blir

Det har vært presentert to typer forklaringer på Sovjets innmarsj i Afghanistan. Den ene legger hovedvekten på Sovjets ekspansjonistiske hensikter, formålet med invasjonen har, i følge denne teorien, i første rekke vært å få en strategisk dominans i området, for på lengre sikt å kunne få kontroll over den persiske gulfen. Den andre modellen forklarer først og fremst intervensjonen som en defensiv handling fra Sovjet rettet mot den islamske «revolusjonen», som lederskapet i Kreml oppfatter som en sikkerhetspolitisk trussel. Hvordan stiller du deg til disse forklaringsmodellene, Bjørnflaten?

Når vi skal forsøke å analysere sovjetledernes motiver bør vi for det første ta hensyn til at det sovjetiske lederskapet er uhytet tradisjonelt, det er lite rom for strategisk nytenkning i Kreml. Et naturlig spørsmål å stille blir derfor hva som har vært Sovjetunionens hensikter ved lignende anledninger

tidligere, som f.eks. i Ungarn-56 og Tsjekkoslovakia -68. I Tsjekkoslovakia var det frykten for at den tsjekkiske modellen av «sosialismen med et menneskelig ansikt» skulle «smitte» over på de andre landene i Øst-Europa, inklusiv Sovjetunionen, som var den utløsende faktor for invasjonen. I tilfellet Afghanistan var det ikke faren for spredning av en spesiell sosialismeforståelse, med derimot av en relegøs og nasjonalistisk vekkelse, som kunne «smitte» over på de sentralasiatiske republikkene i Sovjetunionen, som lederskapet i Kreml oppfattet som mest truende. Men er det troverdig at det mektige Sovjet oppfatter en islamsk reisning i dette ytterst tilbakeviggende landet som en sikkerhetsrisiko?

Iran og Afghanistan grenser mot de mest islamske republikkene i Sovjetunionen. Afghanistan er dessuten en flernasjonalt stat, og noen av nasjonalitetene der finner vi også i de tilgrensende Sovjetrepublik-

vikligere enn noen gang å prøve å analysere og forstå bakgrunnen for det som skjer, i stedet for å la seg rive med av følelsesmessige stemningsbølger. I den anledning har Studentavisa tatt en prat med stipendiat Jan Ivar Bjørnflaten på Institutt for Språk og Litteratur, som gjennom studieopphold i Sovjet og sine språkkunnskaper har skaffet seg inngående kjennskap til forholdene i Sovjet og Øst-Europa forøvrig.

kene, som uzbekere, tadsjikere og andre. Dersom de muslimske opprørerne hadde klart å styrte det prosovjetiske regimet, ville vi, hvis vi regner med Pakistan, fått tre bastante islamittiske stater langs Sovjets sørgrense, og dette ville Moskva for en hver pris unngå.

Muligheten for at den militante religiøse reisning i disse landene skulle kunne «smitte» over på de muhammedanske sovjetrepublikkene må fra Moskva vært ansett som en reell og alvorlig trussel. Jeg vil her minne om at sovjetlederne i de siste årene er blitt stadig mer på vakt overfor en eventuell religiøs og nasjonalistisk reisning i de fem sentralasiatiske sovjetrepublikkene. Et annet og for sovjetlederne urovekkende aspekt ved situasjonen i disse republikkene, er den høye fødselsraten blant den muhammedanske befolkningen. Den muhammedanske befolkningen i SSSR vil i år 2000 være tre ganger så stor som i 1970. Derimot vil den

russiske befolkningen knapt øke i det hele tatt. At de muhammedanske folk i overskuelig fremtid vil bli de tallmessig dominerende i SSSR, må jo fortone seg som et mareritt for sovjetlederne.

Jeg blir derfor stående ved at redselen for at den islamittiske oppstand skulle spre seg til Sovjets 50-60 millioner muslimer må ha vært hovedmotivet bak invasjonen. Du var til å begynne med inne på at det også var andre motiver inne i bildet.

Den sovjetiske utenrikspolitikken kjennetegnes i tillegg til at den rommer lite nytenkning, også av planlegging på lang sikt. Jeg tror derfor at Moskva har kalkulert inn de strategiske fordelene et sovjetisk dominert Afghanistan vil ha, på plussida når avgjørelsen ble fattet. Men jeg tror ikke at dette har vært av avgjørende betydning. Behovet for en styrkedemonstrasjon og en advarsel både til USA og Kina må en heller ikke se bort fra.

Jan Ivar Bjørnflaten

Vi opplever nå en sterk bevegelse i Vesten for å boikotte de olympiske leker i Moskva til sommeren og for å fryse ned de økonomiske og kulturelle forbindelsene med Sovjetunionen. Hva er ditt syn på dette?

Jeg støtter boikott av OL, men ikke bare på grunn av invasjonen i Afghanistan. Departasjonen av Sakharov viser at Kreml har tenkt å fjerne alle opposisjonelle fra Moskva under lekene. En OL-boikott er dessuten, i motsetning til andre reaksjonsmåter, umulig å skjule for den alminnelige russer, som uvergelig vil spørre om hvorfor en OL-boikott er blitt iverksatt.

Du frykter ikke for at du dermed bidrar til å bygge opp under dem som ønsker å senke jernteppet på nytt og gjenoppta den kalde krigen? Er det ikke svært viktig at vi nå holder kontaktkanalene østover åpne slik at konflikten i det lengste kan løses ved forhandlingsbordet og ikke på slagmarken?

At den politiske høyrefløy protesterer voldsomt og erklærer avspenningspolitikken som steindød, må ikke på noen måte hindre folk som mener seg å tilhøre den politiske

Forts. 11. side

DEBATT — DEBATT — DEBATT — DEBATT — DEBATT

HUSLEIE-STREIK

NKS i Tromsø har laga et hefte som tar opp en del problemstillinger rundt temaet husleiestreik. Vi har der trukket opp en del erfaringer fra to tidligere aksjoner, Tromsø 1975 og Skjoldhøy, Danmark 1977. I hovedsak kan vi si at de viktigste erfaringene vi kan trekke fra disse to aksjonene er:

— Enhet mellom de aksjonerende er viktig. Indre splittelse mellom forskjellige fraksjoner ødelegger aksjonen.

— Valg av aksjonsform er viktig. Vi må velge den aksjonsformen som gir størst økonomisk press overfor fienden.

— Vi må være skikkelig forberedt på mottiltak. Når det kommer trusler må vi vite hva vi skal gjøre og opptre samlet.

Disse erfaringene har vi tatt med oss når det nå igjen planlegges husleiestreik i Tromsø. Den økonomiske krisa rammer nå de utdanningsøkende så hardt at vi er nødt til å reagere. Da er husleiestreik det sterkeste (og kanskje eneste) våpenet vi har for å slå tilbake de statlige forverringstiltakene.

Derfor vil vi slutte oss til de planene som Aksjonskomiteen for studentboligene har om å starte husleiestreik i mars. Vi vil også arbeide aktivt for at denne aksjonen skal bli vellykka.

Vi er enige i at det først og fremst er Staten som denne aksjonen skal rettes mot, og ønsker ikke en for sterk fokusering på Samskipnaden, selv om vi ser denne som et statlig instrument. Det er selvsagt en fordel om det kunne bli landsomfattende aksjoner, men viser oss ikke avhengig av dette.

Vi mener at innbetaling av gammel leie på sperra konto er den mest effektive formen for husleiestreik, og vil gå inn for dette. Men vi vil på ingen måte binde oss for hardt til denne ene forma for aksjon, slik at dersom leieboerne vedtar noe annet, vil vi støtte dette.

Vi ønsker heller ikke å framlegge noe fasttømra forslag til politisk plattform for aksjonen, men vi vil delta under utforminga av denne lokalt.

Norges Kommunistiske Studentforbund i Tromsø.

Inn i 80-åra med hue under armen og øya tett lukket?

Sovjet har invadert Afghanistan med 100 000 mann. 99% av de som hører til på universitetet har tatt avstand fra invasjonen og fordømt den sovjetiske aggresjon. Og det er svært bra og skulle bare mangle. Men når det gjelder forklaringene på hvorfor Sovjet gikk til denne massive militære operasjon, er meningene delte. Og det er på spørsmålet om hvorfor, vi etter min mening trenger å få opp øya, for å være forberedt på det som kan komme.

Hvorfor gikk Sovjet inn i Afghanistan?

Noen forklarer invasjonen som en «naturlig» reaksjon for å forsvare det Sovjet mener tilhører deres innflytelsessfære. Andre ser den som en preventiv operasjon for å hindre det muslimske opprøret i å spre seg til Sovjet. Særlig «Ny Tid» har lagt ansvaret på USA og Nato og hevder at Sovjet føler seg trua av alliansen mellom Kina og USA.

Feilen med disse forklaringene er at de gjør invasjon i Afghanistan til en isolert hendelse. Sjølv mener jeg at Afghanistan er en stasjon i ei lengre løype som allerede innbefatter Etiopia, Eritrea og Sør Jemen på Afrikas Horn.

I disse landa har Sovjet russiske rådgivere, soldater og kubanske tropper. I Syria har Sovjet 2000 militære rådgivere. Det kvalitativt nye med invasjon i Afghanistan er den massive bruken av egne styr-

Av Roar Hagen

ker. Samla sett har Sovjet nå bygd opp en knipetang rundt oljefeltene i den persiske Gulfen. Også i Asia har Sovjet styrka sin posisjon med et Stor Vietnam som omfatter Kampuchea og Laos.

Sett i sin sammenheng er invasjon i Afghanistan ingen isolert hendelse, men et ledd i Sovjetregimets strategi for å vinne verdensherredømme. I dag er Sovjet den supermakta som er på offensiven og fører en aggressiv politikk. Før eller seinere vil denne politikken utløse en verdenskrig. Militært har Sovjet rusta opp i et større tempo enn Nato-landa og er i dag jevnbyrdig eller overlegen både i hær, flyvåpen og flåte.

Hvordan kan vi møte Sovjets aggresjon? Vi kan trekke en historisk parallell. 1. september 1936 gikk Tyskland inn i Tsjekkoslovakia. England og Frankrike hadde forpliktet seg til å forsvare Tsjekkoslovakia. Sovjet skulle følge opp dersom Frankrike tok initiativet. Istenfor fikk vi Munchenforliket, og Tyskland tok Tsjekkoslovakia ustraffa.

OL-boikott

Å møte Sovjets aggresjon med taushet og ettergivenhet er en oppmuntring til Sovjetlederne om flere eventyr. I dag bygges det en verdensomspennende front mot Sovjets aggresjon og det er bra.

Også OL-boikott er nødvendig. Sommerlekene i Moskva 1980 vil bli brukt som et propagandashow for lederne i Kreml. Allerede 5. januar gjorde menneskerettsforkjemperne i Tsjekkoslovakia sitt standpunkt klart. Boikott lekene i Moskva. De sammenlikner med Berlinolympiaden i 1936. En boikott vil styrke opinionen i Sovjet og Østeuropa og i verden ellers.

Hva med USA?

Historiestudentene i Tromsø har vedtatt å avlyse sin planlagte studietur til Leningrad. En av dem som var for å dra sa at dette var en støtte til Carter. Noen prøver å framstille det som om et hvert tiltak mot Sovjet er en støtte til USA. Hva er viktigst? Å bekjempe Sovjets aggresjon eller hindre at Carter slår politisk mynt på OL boikott? Hva er viktigst for folket i Afghanistan? Jeg mener at USA og høyrefolk har sin plass i en front mot Sovjets aggresjon. Det betyr ikke at en har gitt støtte til USAs imperialistiske politikk.

Den tredje krafta.

Irans nye president gir idag uttrykk for at han ser Sovjet som den største trusselen mot Irans uavhengighet. Men samtidig er han klart imot å støtte seg på USA og å gi etter for amerikansk press. 36 islamske land på møtet i Islamabad gir uttrykk for mere eller mindre det samme.

Roar Hagen

Alle professorens menn

— EN TRAGIKOMEDIE I 2 AKTER

Engasjement i studentpolitikk kan dreie seg om så mangt. Det kan gå på størrelse av lån og stipend, kantinerpriser eller antall kubikkmeter leseaal pr. student. Eller det kan dreie seg om fagets innhold, hva vi skal lære og hvorfor. Ansettelsessaker ved universitetet, derimot, er sjelden det som opptar oss mest.

I det følgende skal vi beskrive en sak som er et unntak fra dette. Det som fra starten av så ut til å være «noe oppsiktsvekkende» har etter hvert utviklet seg til å få en umiskjennelig eim av mugg. Folk med tilknytning til faget medisin vil se et visst tragisk element i saken, andre får nøye seg med komediaspektet. Altså: Teppet går opp for ansettelse av ny professor i kirurgi ved Universitetet i Tromsø.

PROGLOG.

Det skal være to professorer i kirurgi ved Universitetet i Tromsø. Den ene stillingen har vært besatt av samme mann siden 1972. Han kommer vi tilbake til. Den andre har stått ledig siden 1977, og har allerede vært lyst ut en gang før den ble lyst ut på nytt våren -78. Den ble da lyst ut i generell kirurgi, uten noe krav til underspesialitet. Det ble heller ikke fremmet forslag fra noe hold om at det skulle stilles krav om noen bestemt underspesialitet.

Det var 7 søkere til stillingen, og det er uvanlig mye. En bedømmelseskomite av fagfolk utenfor

Tromsø rangerte 4 professorkompetente og 3 dosentkompetente. Nr. 1 fikk tilbud, og takket nei. I stedet for å gi tilbudet videre til nr. 2, lar rådet på Institutt for Klinisk Medisin (IKM) teppet gå opp for 1. akt.

1. AKT

Personene: 5 medlemmer i 2. trinnskomiteen, 1 professor i kirurgi, div. statister.

I IKM's råd ble det hevdet at man man spesielt trengte var en spesialist i buk kirurgi. Selv om nåværende sjef for kir. avd. (professor/overlege) er en av landets store kapasiteter når det gjelder buk kirurgi, ble det hevdet at dette området er for svakt bemannet. Og for å finne en som passet til dette, måtte man helt ned til nr. 5 på lista, som altså ikke var professorkompetent. (Nr. 2, 3 og 4 var imidlertid professorkompetente brystkirurger, nr. 2 med en spesielt allsidig erfaringsbakgrunn). For å få dette igjennom ble det opprettet en «2. trinnskomite» som skulle vurdere de lokale behov. Her fikk studentene en representant.

Flertallet i 2. trinnskomiteen, 3 vitenskapelige og 1 ikke-vitenskapelig gikk inn for å innstille nr. 5 til ansettelse. Mindretallet, studentrepresentanten, fant argumentasjonsgrunnlaget fra kir. avd. for svakt til å kunne gå forbi 3

professorkompetente søkere med en dosent, og innstilte på at bedømmelseskomiteens rekkefølge skulle opprettholdes.

Flertallet i 2. trinnskomiteen var tydeligvis heller ikke så sikre på tyngden i sitt argument om Region-sykehusets behov. Derfor lette de frem argumenter om at nr. 5 er godt kjent i Tromsø (hvor han har jobbet i flere år) og at han hadde en fordel i sin yngre alder — 36 år mot nr. 2s 48 år. Det ble også trukket frem at nr. 5 hadde familien på sin side!?!?

Denne innstillingen ble så sendt avgårde til de besluttende organer. I IKM's råd ble flertallsinnstillingen vedtatt med 7 mot 6 (studenter). I Fagstyret (Fagområdets høyeste organ i bl.a. ansettelsessaker) ble derimot mindretallsinnstillingen vedtatt med 4 mot 3. Så gikk saken til Universitetsstyret. Her fant de argumentasjonen for svak, og sendte hele saken tilbake til Fagområdet Medisin for ny behandling.

PAUSE

Vi er nå kommet til sommerferien. Bak sceneteppet foregår det en utstrakt aktivitet blant lærerne. 2. trinnskomiteens formann sender brev til sjefen på kir. avd. Her besistnevnte om å være behjelpelig med flere gode argumenter for nr. 5, slik at det får mer de kan «kaste til ulvene» som det står i brevet.

Lille frøken lege

bc 249 05

Av Rolf Lian

Studentavisa hilser dette interessante nye norske ukebladet velkommen. Vi vil sjøl følge opp med et drama i to akter fra sykemiljøet i Tromsø. Vi bringer første akt i dette nr. Andre akt, pluss et innlegg som angriper tendensen i stykket, kommer i neste nummer. FØLG MED. FØLG MED.

Sjefen på kirurgen aner også uråd slik saken står, og tryller nå frem en ny overlegestilling med universitetstilknytning. Denne utlyses kun for buk kirurgi, skreddersydd for nr. 5. Nå skulle man tro at saken er løst, i og med at både nr. 2 og nr. 5

kan ansettes i hver sin stilling, men dengang ei. Den nye stillingen skal bare besettes dersom de ikke får det som de vil, med nr. 5 i toppstilling ved Universitetet. Eventuelle andre søkere ville ikke komme i betraktning.

DEBATT — DEBATT — DEBATT — DEBATT — DEBATT

Valgbløff fra Sosialistisk Front

Sos.front møtte en del motbør ved valget denne gangen. Det har tydeligvis vært så forsmædelig at de bruker maktstillinga si i studentavisa til å servere løgner i stedet for fakta om hva som skjedde på hovedallmøtet.

På baksida av siste nr. av studentavisa er det et oppslag om valget på nytt studentutvalg, delegatgruppe og avisredaksjon. Der står det helt korrekt at enkeltpersoner fra NKS og en del andre stemte avholdende ved valgene. Derimot er det en løgn når det hevdes at: «NKS satte med andre ord hele studentorganiseringa på spill for å markere en avstand til Sos.front, til tross for at de ikke med et ord kritiserte Sos. fronts politiske forslag til arbeidsprogram:»

Det er ikke i overensstemmelse med hva som skjedde. For det første kritiserte NKS at Sos.Front i det hele tatt ikke la den politiske plattformen si fram for møtet. Den var verken med i sakspapirene til møtet eller delt ut på møtet. Sos.front beklaga da at de hadde glemt å legge fram det politiske grunnlaget sitt for dem som skulle velge dem.

For det andre kritiserte vi Sos.Front. for i det hele tatt å stil-

le til valg til SU/DG + avisa på en sosialistisk plattform. Vi mener at dette i dag er en sekterisk politikk som setter opp falske skillelinjer i det studentpolitiske arbeidet. NKS mener at SU bør velges på et forpliktende handlingsprogram som tar opp de sakene det er viktigst for studentene å gjøre noe med, uten å se først på hvilken fortolkning av sosialismen kandidatene slutter opp om.

For det tredje la arbeidsutvalget på IBG fram en kritikk i tre punkter om bl.a. forholdet mellom arbeidsutvalget og SU. Det er altså helt klart at vi hadde en begrunnelse for vår stemmegivning. Det er derfor en bløff når dere prøver å få det til at det var motsatt. Om dere syntes det var en dårlig begrunnelse, er ei anna sak.

SATTE DETTE STUDENT-ORGANISERINGA PÅ SPILL?

Sos.Front må ikke gjøre den feilen å sette likhetstegn mellom seg sjøl og studentenes representantive organer. Hvis Sos.Front ikke hadde blitt valgt, måtte selvsagt flertallet tatt på seg ansvaret for å finne nye kandidater til neste hovedallmøte.

Sos. Fronts arbeidsprogram

blei ikke kritisert, fordi det i hovedsak var et bra program. Men har Sos. Front styrke til å sette det ut i livet? SU skal legge fram ei skriftlig beretning over sitt arbeid siste semester. Dette blei ikke gjort denne gangen. Hvis vi hadde sammenlikna programmene med resultatene de siste semestrene kunne det nok vært en del å kritisere.

SU MA HA EN BREIERE BASIS ENN SOS. FRONT

I oppslaget gjøres det et billig poeng av at noen av de som stemte avholdende var på sitt første allmøte det semesteret. Det har de i så fall til felles med de fleste. Sos.Front valgte med 20 stemmer til sammen 18 representanter til Studentutvalget, NSU/delegatgruppa og avisa. Det sier noe om tilslutninga til Sos.Front og oppslutninga om hovedallmøtene. Flere ting må gjøres for å rette opp dette. Et av tiltaka må være å gi studentutvalget en breiere basis enn Sos.Front. To spørsmål til slutt:

Vil Sos. Front trekke tilbake bløffen sin?

Hvorfor er Sos. Front mot å delta i et enhetsfrontarbeid i SU på et konkret handlingsprogram.

Distriktsstyret i NKS.

Svar fra red.:

NKS sine ømme tær

For å gjere eit langt svar kort skal vi her berre forsøke å understreke poenget med artikkelen om valet på Hovudallmøtet før jul.

Det er nemlig etter vårt syn uansvarleg av ei politisk gruppering å ikkje kome med ein politisk kritikk av sine motstandarar eller stille opp eit alternativ og så deretter stemme avhalden ved val. Det er lite konstruktivt å grunngeje si manglande stemmegjeving ved at:

1. Sosialistisk Front ikkje la fram si politiske plattform skriftleg.

2. Sosialistisk Front i det helle stilla på politisk plattform.

3. at AU på IBG ikkje var nøgd med kontakten med SU.

Vi kallar dette for å sette studentorganiseringa på spill. Det går ikkje å berre seie at i så fall måtte fleirtalet då — altså etter å ha stemt ned det einaste framlegg

til vedtak — ha sett seg ned for å finne kandidatar til organa til neste Hovudallmøte.

Kven skulle t.d. innkalt til dette møtet?

Når det gjeld dei andre spørsmåla så skal vi berre her antyde svara, men vi voner å kome attende til dei seinare. Som tidlegare sagt, så meiner vi at ein ikkje kan løyse politiske problem gjennom organisatoriske triks så som å ikkje velje kandidatar på politisk plattform. Det bør da her merkast at NKS ikkje tidlegare sto på eit slikt prinsipp, men no når dei er for svake sjøl til å stille opp, då kjem lineendringa.

Når det gjeld den manglande oppslutninga om Hovudallmøtet, trur vi i motsetnad til NKS at Sos.Front si leiing tyder lite. Problemet ligg kanskje heller i at vi i dag lever i 1980, medan allmøtemodelen vart utvikla i kjølvatnet av 1968.

Red.

OVERGANGER — OVERGANGER — OVERGANGER

Grønland har fått —

Forts. fra 8. side

Grønland har vært så nært knytta til Danmark, er at de automatisk ble medlem av EF da Danmark stemte ja, selv om stemmetallet på Grønland viste stor motstand mot EF (over 70%). EF spørsmålet kommer til å bli viktig strids-spørsmål framover. Det samme gjelder de amerikanske basene på Grønland, som er et resultat av NATO samarbeidet som Grønland ikke har hatt noen direkte innflytelse over. «Vi må konstatere, at amerikanske baser er forlenget etablert i Grønland, og at sikkerhetspolitikken er lagt i faste rammer av den danske og den amerikanske regjerings oppmerksomhet på disse ting».

Innenrikspolitisk kommer retten til land og vann (undergrunnen) på Grønland til å stå i fokus, i og med oppdagelsen av uran- og kullforekomster og en forestående utbygging av vannkraft. Utnyttelsen av

uran kommer vel også til å bli av storpolitisk betydning, og Motzfeldt sier: «Foruten vårt ufravikelige krav om at utnyttelsen av vår uran, ikke må tjene militære formål, så må vi ha det for øye at eventuell beslutning om brytning av uran først kan skje på bakgrunn av tilbunngående undersøkelser av miljø- og forurensningsmessige og ikke minst avfallsmessige forhold.»

Andre spørsmål som er viktige er fiskeriene (begrensinger, utvidelse av fiskerigrense osv.), og en framtidig oljeboring i fiskefarvannene rundt Grønland.

Talen ble avsluttet med en appell til den oppvoksende slekt på Grønland: «La meg få slutte min åpningstale med å appellere til alle, at vi i det nye samfunn, som vi nu er i gang med, tar våre barn mye mer med en før. . . . så de en gang kan skape et ennå mer trygt samfunn for seg selv og andre».

Invasjonen —

Forts. fra 9. side

venstreside i å ta klar avstand fra invasjonen i Afghanistan. Men venstresiden må avgrense seg fra primitive moralske fordømmelser, blottet for enhver konkret politisk analyse.

Jeg er selvsagt enig at man fortsatt må holde åpne kanaler østover, men det må ikke bety at man unnlater å protestere. Når det gjelder mer konkrete reaksjoner som handelsboikott, må de vurderes ut fra hvilken effekt de kan ha innad i Sovjet-samfunnet, om f.eks. mangel på korn kan presse sovjetlederne til en mer liberal politikk, eller om det vil styrke de militære hauer.

bare om man kan begynne å kaste ut tusenvis av studenter fra studentbyene rundt omkring i landet. Vi bør ikke la oss skremme av slike trusler. De økonomiske vilkårene som tilbys de utdanningsøkende i dag tilsier at mange ikke tør ta den økonomiske belastningen en lang utdanning medfører. Slagordet om «lik rett til utdanning» har ikke full gyldighet lenger. På bakgrunn av dette må vi si klart fra om vår mening.

Studentene i Tromsø må så snart som mulig slutte seg til den aksjonen som er i ferd med å komme i gang rundt om på lærestedene.

Etter en lang dødperiode —

Forts. fra 5. side.

Rikets framvekst at det kunne bygge på en degenert, dyrisk og, i overført betydning, dvergeaktig mennesketype.

Det er en filmopplevelse en tar med seg ut fra kinosalen. Vi leter etter logiske svar på diffuse spørsmål. Mye forblir ubesvart i filmen, slik selve meningsløsheten er uten indre logisk sammenheng. Også selve slutten er åpen. Oscar rammes av en stein og tvinges til å vokse. Kan vi i denne avslutningen se en allegori på Tysklands nye vekst etter krigen, der hver del av landet har hatt sin storebror som har kommandert: Du skal vokse?

Hvis en film som etterlater seg en varig virkning hos tilskueren kan defineres som en kunstnerisk god film, er dette stor filmkunst. Aktørene spiller ikke sine roller, de lever dem. Foruten at vi nikket gjenkjennende til «Katharina Blum» i en ny stor melodramatisk rolle, ble vi grepet av Oscars uttrykksfulle taushet i konfrontasjon med meningsløshet og degenerasjon. En stor skuespillerpresta-

sjon som vel fortjener en «Oscar».

En kritikk av filmen vil antagelig være en kritikk av Günter Grass' stil snarere enn av filmen. Grass stiller store krav til sin leser, og man finner hans utstrakte bruk av symboler og bilder til dels påtrengende og overdreven. Denne tendens finnes også igjen i filmen. Men mens selve fabelen i romanen er usammenhengende og brutt av sidestrenger, digresjoner og parallellhandlinger og derved volder en leser «unødig» bry, er filmen på det handlingskonkrete plan bygget på en sammenhengende historie om Danzigs og kasjubenes (et vestslavisk, tysk assimilert folk) skjebne, opplevd gjennom et barnesinn. Gjennom denne fabel tematiseres Hitlertysklands forutsetninger, dets vekts og dets fall.

Etter en lang dødperiode gror det i vesttysk film. Fassbinder har i Schlöndorff fått en kollega med appell ut over den intellektuelle krets. De vil sikkert også i framtida bringe variasjon inn i et noe ensidig anglo-amerikansk repertoar.

Av Arnt Gylland

Sosialistisk Front —

Forts. fra 4. side

Erfaringene fra Bergen med trusler om utkastelse og nekting av utlevering av nøkler støtter opp om en slik holdning. For å stå sterkest mulig rustet mot slike trusler sier det seg sjøl at oppslutningen til aksjonen bør være svært god. Avgjørelsen om å gå til aksjon eller ikke vil bli tatt ved hjelp av uravstemning. I tillegg til dette vil det etter vår mening være nødvendig å ta hensyn til oppslutning på allmøter o.l. Blir ikke oppmøtet

større en hva som var tilfelle før jul, må det stilles spørsmålsteget ved grunnlaget for aksjoner her i Tromsø.

Hvilke konsekvenser vil så en husleiestreik evt. kunne ha? Det er vanskelig å si noe eksakt om dette, Njaal Nordang, styreformann ved samskipnaden i Oslo, sier imidlertid i et intervju med Dagbladet «. . . dei studentane som ikkje betaler som dei skal må rekne med å bli kasta ut. . . » Klar tale, det spørs

Stipend og lån til utdanning 1980-81

Når kan du søke?

Du bør sende inn søknaden så snart du har fått bekreftet at du er tatt opp på skolen. Hvis du ikke sender søknaden gjennom skolens administrasjon, og den gjelder utdanning med opptaksbegrensning, må du legge ved bekreftelse på at du er tatt opp på skolen. Er du alt i gang med en utdanning, må du søke før 1. mars for å få resultatet av søknaden når skolen begynner om høsten. Elever i bl.a. folkehøgskoler og studieretninger for allmenne fag, handels- og kontorlag og håndverks- og industrifag i videregående skoler, skal alltid levere søknaden til skolens administrasjon.

Søknadsblanketter

Søknadsblankett A-06 for 1980-81 og rettleiing for utfylling av blanketten får du ved skolen fra ca. 5. februar. Bruk ikke gamle blanketter eller rettleiinger.

Månedssatser m.v.

Månedssatsene for oppholdsutgifter og forskrifter om tildeling av utdanningsstønad finnes i heftet «Stipend og lån til utdanning 1980-81». Heftet får du ved skolen før 1. mars.

Statens lånekasse for utdanning

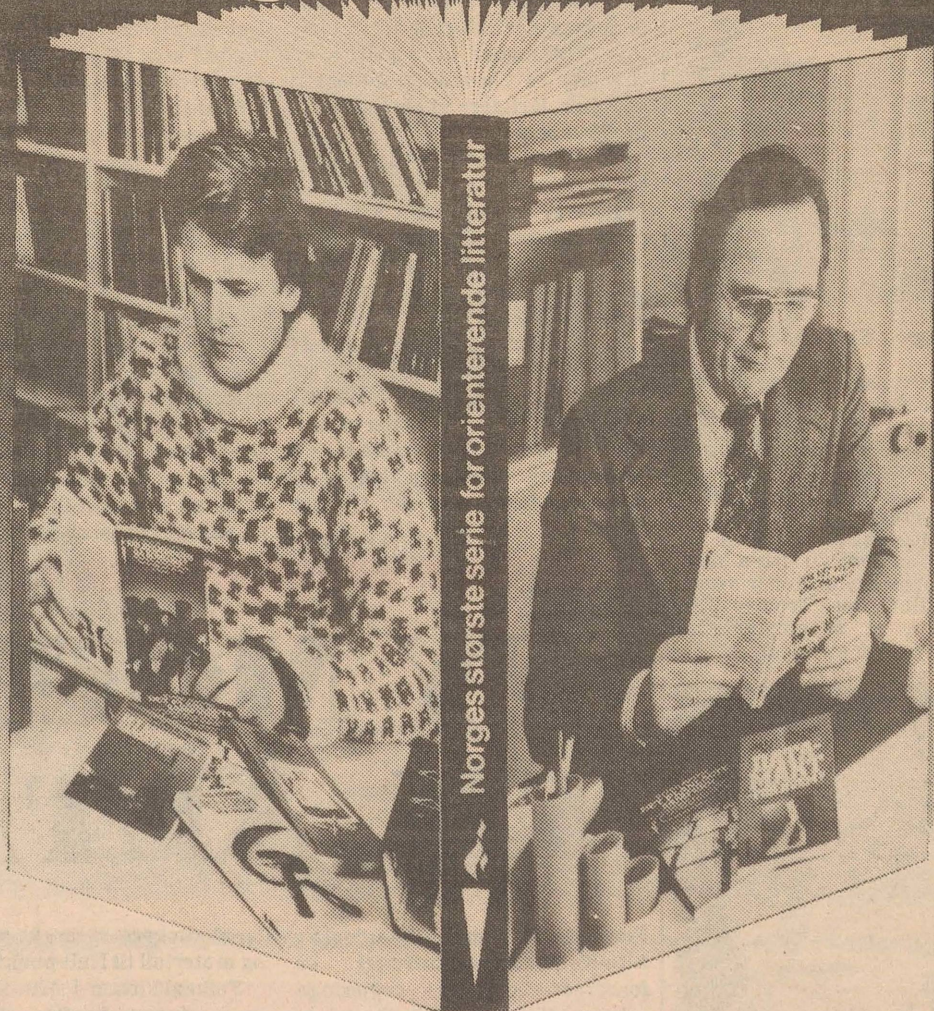
Postadresse: Postboks 195 Økern, Oslo 5.
Kontor: Økernveien 145, telefon (02) 22 27 55.
Ekspedisjonstid: Mandag-fredag 0930-1430. Lørdag stengt.

Distriktskontorer:

- Stavangerkontoret:
Nedre Strandgt. 11, 4000 Stavanger, telefon (045) 31 951
- Tromsøkontoret:
Prestengt. 34, 9000 Tromsø, telefon (083) 80 596.

1.80

Fakkell-serien for deg som vil vite mer

Norges største serie for orienterende litteratur, utgitt over 400 titler.

Dyp og bred presentasjon innen en rekke fag. Psykologi, sosiologi og andre samfunnsfag, økonomi, internasjonal politikk m.m.

En serie som gir bedre innsikt og forståelse.

Vil du vite mer?

Gå til bokhandelen og spør etter Fakkell-bøker.

GYLDENDAL NORSK FORLAG

Organisert studentidrett?

Lisbeth Thoresen (eng.gr.fag)

Sjøl er jeg med i en av håndballklubbene i byen, men hvis f.eks. TSI hadde hatt et tilbud som passet meg, ville jeg ha vært med der. For oss aktive er det ikke problemer her i Tromsø, men for studenter som ønsker bare trim og lek, mangler by-lagene tilbud. Studentene faller igrunnen mellom to stoler hva angår idrett. Ikke kan vi delta i bedriftsidrett og ikke har vi «gym.» på timeplanen.

Jan Sigurd Svendsen (Kjemi 1)

Det er viktig at TSI driver idrettsarbeid for det breie lag av studentene, faktisk bør de intensivere virksomheten i langt sterkere grad. Skisport og jogging kan alle sammen bedrive på egen hånd. Laget bør derfor legge vekt på innendørsaktiviteter.

Arnt Helge Esalassen (Hist. hovedfag)

Nå vet ikke jeg hvor stor aktiviteten er i f.eks. TSI, men jeg mener at laget først og fremst må ta sikte på å nå de studentgrupper som ikke er organisert i konkurranseidrett. Behovet er virkelig stort. De studenter som driver aktiv idrett, lokker by-lagene til seg, mens de som vil drive bare for mosjonens skyld, finner svært begrensa tilbud her i Tromsø. TSI må utgjøre et supplement til idrettsaktiviteten ellers i byen.

Marit Arnes (Bio 01)

Da bør vi satse på mer lagidrett, for å få med flest mulig studenter og for å skape et godt sosialt miljø. Studenter burde også fâmdelta i bedriftsserien, eller sjøl arrangere en form for turneringer.

Når det gjelder TSI burde de informere bedre om sine tilbud. Dessuten hadde det vært fint med veiledning el. tilknytning til fysioterapeut med tanke på å forebygge typiske skader forårsaka av vårt passive arbeid.

Diskrimineres hovedfagsstudenter ved opptak til Ped.sem?

Blant hovedfagstudenter gjærer det en viss misnøye med opptakskriteriene for ped.sem. Studentene føler at det kan være lettere for studenter med cand.mag. eksamen å komme inn. Dette kan føre til at en avbryter hovedfagsstudiet for å ta ped. sem., med de negative konsekvenser det kan tenkes å få.

På bakgrunn av dette tok Studentavisa kontakt med Ivar Drevland, avdelingsleder for praktisk-pedagogisk utdanning ved Universitetet i Tromsø.

Kan du si litt om opptakskriteriene for ped.sem.?

— Vi deler søkerne opp i tre grupper. De som har hovedfagseksamen, de som har cand.mag. eksamen og en siste gruppe for faglærere (f.eks. studenter som bare har ett universitetsfag). Studieplassene fordeles så prosentvis i forhold til størrelsen på de enkelte søkergruppene.

For vårsemestret -80 hadde vi 89 søkere til de 40 plassene vi disponerer. Blant disse var det igjen 62 studenter som hadde cand. mag.eksamen. 28 av disse ble tatt opp. Til sammenlikning var det bare 14 av søkermassen som hadde høyere grads eksamen. 6 av disse kom inn på ped.sem.

— Du mener altså at alle gruppene kommer like godt ut?

— Jeg mener at det ikke er tilfellet at hovedfagsstudenter kommer dårligere ut enn de to andre gruppene.

Men blant lavere grads studenter er det større frafall, slik at det er flere av de studentene som står på ventelistene som kommer inn.

— Det betyr altså at det reelt sett er flere med cand.mag eksamen som blir tatt opp?

— Så bastant vil jeg ikke si det. Heller at det er en tendens til at cand. magere har større sjanse til å komme inn — vel å merke når en tar frafallet fra ventelistene i betraktning. En annen ting er at det nå er færre som sier fra seg plassen.

— Hva skyldes det?

— Det kan vel ha sammenheng med et strammere arbeidsmarked. For å få fast ansettelse i skolen kreves ped.sem.

— Har dere planer om å endre opptaksreglene?

— Slik forholdene er nå, kan vi vanskelig ta opp flere enn 40 studenter. Dette har sammenheng med flere faktorer. For det første er den plassen vi har til disposisjon begrensa til 280 kvm. og det setter en klar sperre. — Her kan det skje forandringer. Når universitetsbiblioteket flytter ut i Breivika, kan vi sannsynligvis overta deler av deres gamle lokaler, og det vil gi betydelig større muligheter for flere studenter.

For det andre er personalsituasjonen vanskelig. Dette skyldes at ped.sem. kom seint i gang. De gode tidene mht. nye stillinger for universitetet var over. For det tredje — det er stor mangel på praksisplasser 50 pst. må plasseres utenfor Tromsø, spredt fra Kirkenes til Mo i Rana. Det er sjølsagt ressurskrevende med så mye reisevirksomhet over så store avstander.

Studentavisa fikk også opplyst at det er i gang endringsplaner for ped.sem. i lærerutdanninga skal styrkes gjennom fagdidaktikk. Komiteer som jobber med disse planene er nedsatt på ISL, ISV og IMR. På sistnevnte institutt er en som følge av den nye gradsstrukturen kommet langt.

Når, hvis disse endringsforslagene blir vedtatt, vil en fra ped.sems side forlange at studentene har gjennomført fagdidaktiske studier av et vist omfang for å bli opptatt ved ped.sem. Studentavisa vil komme tilbake til dette i en seinere reportasje.

Hovedfagskvoten må økes!

Studentavisa har også intervjuet Eirik Fiva, som tok historie hovedfag høsten -79 etter å ha tatt samtlige fag ved Universitetet i Tromsø.

Hvordan er muligheten for å komme inn på Ped. Sem. i Tromsø for søkere med høyere grads utdanning?

Dårlig. Hovedproblemet ved Ped. Sem./Tromsø er den kraftige underprioriteringen av folk med hovedfag i.o.m. at bare 7 av 40 plasser er tiltenkt søkere med høyere grads eksamen. Det andre problemet er at det totale antall plasser på langt nær dekker behovet.

Hvordan slo det ut for deg personlig da du søkte om å bli opptatt på seminaret i vår?

Jeg kom på 2. plass på «hovedfags-ventelista» og avanserte aldri fra denne «venteliste B». Derimot kom man i hvert fall inn som nr. 8 på «venteliste A», dvs., «cand-mag-ventelista».

Hva om du ikke hadde tatt hovedfag før jul?

Et par kamerater av meg med tilsvarende praksis og med færre fag fra Tromsø utsatte hovedfags-eksamen til våren -80. Samtidig

ville de denne våren ta ped. sem. og kom nettopp inn — på cand.mag.-kvoten. Dvs. at hadde også jeg utsatt hovedfagseksamen til våren/høsten -80 ville jeg blitt opptatt på Ped.Sem. i vår. Og det er jo temmelig sprøtt at det i Ped.Sem. sammenheng skal være en ulempe å avlegge hovedfags-eksamen.

Utdanningspolitisk mener jeg det er viktig å kreve større sikkerhet for at personer med høyere grads eksamen kan komme inn på Ped.Sem./Tromsø — også uten praksis. Dette vil dels innebære en oppvurdering av hovedfag i forhold til cand. mag og dels bety krav om utvidelse av det samlede antall plasser ved ped.sem./Tromsø. En tilstrekkelig utvidelse av totalantallet plasser for alle kategoriene vil selvfølgelig være det beste. «Vær realist — krev det umulige» — i alle fall bør man kreve en forbedring av adgangsmulighetene til Ped.Sem./Tromsø.

NY MOBILISERING TIL ALTA

Folkeaksjonen mot utbygging av Alta-Kautokeino-vassdraget er forberedt på at regjeringa kommer til å gå inn for utbygging, og har derfor beredskapsplanene for nye aksjoner klare.

Tidligere i vinter, i slutten av januar, utførte lokalavdelinga i Alta en øvelse, der de prøvde det nye vinterutstyret sitt. De har satsa på mer, bedre, lettere og mer mobilt utstyr og har organisert snescootertransport tett inn til veitraseen. Innkvarteringsmulighetene er også gode. På vinterstid vil demonstrantene ha den fordel at de er mer mobile enn på sommerstid, og en kan

langt raskere få brakt både folk og materiell til Null-punktet.

Folkeaksjonen i Alta satsar nå mest på egne krefter. Men samtidig er de sjølsagt fortsatt interessert i støtte fra så mange som mulig, kanskje spesielt i fra Tromsø.

Mobiliseringsapparatet rustes i disse dager opp. Alle som kan tenke seg å stå på beredskapslista, kan kontakte Folkeaksjonen i Tromsø som holder til i Skolegata 41.

Studentavisa støtter kampen fullt ut og vi oppfordrer alle som har muligheter til å kunne dra på kort varsel, til å melde seg.

